

*Rešnja Kri Kristusova
Slikal Cebelj*

BOGOLJUB

JULIJ 1942-XX

Dobre knjige

Njeno ime »Salesijanske knjižnice« št. 201-2 je vredna, da si jo vsakdo omisli. Pisatelj France Kunstelj jo je namenil predvsem fantom. V roke naj bi prišla zlasti tudi sodelavcem KA. Spisana je v krepkem domačem jeziku. Bere se kakor mikavna povest. Središče ji je Joško kot deček, mladenič in poznejši mož odločnosti in krščanske neustrašenosti. Ker mu ni bilo dano, da bi bil postal duhovnik, se je uvrstil med duhovstvo po svojem trdnem sklepu, da

hoče na čast Materi božji preganjati kletev, zlasti še ostudno bogokletstvo in pa kletvinsko sramotenje nebeške Matere. Spoznal je, kako zločinsko početje je to, če sin slovenske matere, če član slovenskega naroda, ki se je s ponosom imenoval Marijin narod, siplje na Marijo, najčistejšo in brezmadežno Mater Jezusovo, kletvinske izraze ostudnosti in nemarnosti.

Človeku se nehote uriva misel, ko ugiblje, zakaj se zdi, kakor da nas je v se-

danjih težkih časih zapustila, ali nismo sami krivi, ko ne poskrbimo, da bi korenito pometli iz naše srede nemarne kletvine, ki ji jemljejo čast in jo tako podlo sramote. Kaj pomaga, če moli v cerkvi peščica ljudi, ko sredi vasi pokvarjenci v pivskih in drugih slabih družbah z bogokletstvom skrunijo čast božjo in Marijino! Ali ni upravičeno, kar beremo v knjižici:

»Nimamo več Matere, zato je pa pri nas tako hudo!«

Kako vse to popraviti? Knjižica »Njeno ime« nasvetuje izdatno zdravilo.

Odpuski za julij 1942-XX

1. Sreda, prva v m. *Presv. Kri.* P. o. vsem, ki opravijo kakšno nabožno vajo n. č. sv. Jožefu. — Čl. družbe sv. Petra Kl. pod navadnimi pogoji.

2. Četrtek, prvi v m. *Obisk Mar. Dev.* P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c. — P. o. čl. škap. br. karm. M. b. v redovni c.; kjer te ni, pa v žup. c. — V. o.

3. Petek, prvi v m. P. o. vsem, ki nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. S. J., prejmejo spravno obh. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor včera.

4. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo kakšno nabožno vajo n. č. Brezmadežni in molijo p. n. sv. očeta.

5. Nedelja, prva v m. (6. pob.) *Praznovanje sv. Cirila in Metoda.* P. o. (tri) čl. r. v. br.: a) če v br. c. molijo p. n. sv. o.; b) če so pri mesečni procesiji; c) če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izv. sv. R. T. — Dalje p. o.: 1. čl. br. S. J.; 2. tistim, ki nosijo viš. škapulir; 3. čl. apostolstva sv. O. in Met.

8. Sreda, Sv. Elizabeta, kr. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tre-

tjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

9. Četrtek, Sv. gorkumski mučenci. P. o. istim kakor včera.

10. Petek, Sv. Veronika Jul. P. o. kakor 8. dan.

13. Ponedeljek, Sv. Frančišek Solan. P. o. kakor 8. dan.

14. Torek, Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor 8. dan.

16. Četrtek, *Karmelska M. b.* P. o. v karm. cerkv. vsem vernikom, tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in odmoliijo p. n. sv. o. vselej vsaj šestkrat

Očenaš, Zdrava Marija in Čast b. — Če se slovesnost prestavi na nedeljo, se dobe p. o. ta dan. Kjer ni karm. cerkve, verniki lahko obiščejo cerkev, kjer je ustanovljena škap. br. karm. M. b. (Odpuski se lahko darujejo dušam v v.) Glede prejema sv. zakr. in glede časa veljajo določbe kakor na poro. odp. 2. avg. — Dalje p. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; kakor 2. dan; 2. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan.

19. Nedelja, (8. pob.) *Sveči Vincencij Pavelski.* V cerkvah in kapelah sv. Vinc. P. vsem vernikom p. o. kolikorkrat po prejemu sv. z. obiščejo cerkev ali kapelo in molijo p. n. sv. o. vselej vsaj šestkrat Očenaš,

Zdrava M., Čast bodi... Kjer je za te odp. določ. bližnja ned., se odpuski dobe isto ned. — Čl. DSD.

21. Torek, Bl. Angelina. P. o. kakor 8. dan.

22. Sreda, Sv. Marija Magdalena. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan; 2. čl. br. Sreča Marijinega.

23. Četrtek, Sv. Lavrencij Briad. P. o. istim kakor 8. dan.

25. Sobota, Sv. Jakob. P. o. čl. Družbe sv. Petra Kl., ako molijo za razš. sv. vere in p. n. sv. o.

26. Nedelja, zad. v m. *Sveta Ana.* P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b., kakor 2. dan; 2. istim kakor 8. dan; 3. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmoliijo sv. r. v.

27. Ponedeljek, Bl. Marija Martinog. P. o. istim kakor 8. dan.

29. Sreda, Sv. Marta. P. o. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan.

31. Petek, Sv. Ignacij Lojol. V jezuitskih cerkvah p. o. vsem vernikom, ki obiščejo po prejemu sv. z. cerkev in molijo p. n. sv. o. vselej vsaj šestkrat Očenaš, Zdrava Marija, Čast b... (Tolikokrat, kolikorkrat.) Kjer je za te odp. določena prejšnja ali naslednja ned., se dobe o. na določeno nedeljo.

POSJOJILNICA

sprejema hranilne vloge v vsaki višini in jih najugodnejše obrestuje, daje posojila na vknjižbo in proti poročstvu. Posojilnica je bila ustanovljena 1895. leta.

zadruga z neomejenim jamstvom v lastni palači v Ljubljani, Miklošičeva 6, nasproti hotela »Union«

V LJUBLJANI

Rubini večne cene...

Rubinov vseh najlepši:

*to niso tisti sočni,
ki v prstanih razkošnih
okraskih so poročni.*

*To tudi niso tisti,
ki kronane krasijo;
ki v lučih tisočerih
o sreči govorijo.*

Najlepši in najdražji,
rubini večne cene
so kaplje KRVI REŠNJE,
ki zanje ni zamene.

So v kelihih oltarnih
pri vsaki sveti maši...

*Odpri jim dušo svojo!
Zakladi to so naši.*

DR. FR. LUKMAN

Kristusovo znamenje

Trije zakramenti, krst, birma in mašniško posvečenje, vtisnejo duši človeka, ki jih prejme, neizbrisno duhovno znamenje; zaradi tega se ti trije zakramenti ne morejo veljavno ponoviti. To je verski nauk. Pomen tega duhovnega znamenja je vernikom vse premalo znan, zato naj ga naslednje vrste vsaj od ene plati na kratko pojasnijo.

Kdor prejme krst, je na duši za vedno zaznamovan za kristjana in določen, da na zemlji služi Bogu kot kristjan in se posvečuje, da bo po tem življenju Boga v nebeški blaženosti na veke povelečeval. Kdor prejme birmo, zakrament potrditve, prejme za vedno znamenje **Kristusovega borca** in z njim nalogo, da vztrajno spoznava svojo vero in se bojuje ne samo zoper sovražnike lastnega zveličanja, ampak za zmago in utrditev božjega kraljestva povsod, kamor ga božja previdnost v življenju postavi. Kdor prejme mašniško posvečenje, prejme za zmeraj znamenje **Kristusovega duhovnika** in Gospod mu izroči oblast nad svojim Rešnjim Telesom in svojo Rešno Krvjo.

Znamenje, ki ga trije zakramenti vtisnejo, **podeljuje torej neko oblast in pravico**, bodisi oblast in pravico prejemati, kar je Kristus za posvečenje svojih vernikov postavil, ali oblast in pravico, drugim deliti in posredovati, kar nam je Kristus za naše posvečenje dal, Krst n. pr., ki je prvi zakrament in »vrata k zakramentom«, da človeku oblast in pravico, prejeti in prejemati druge zakramente; nekrščen človek jih ne more veljavno prejeti. Mašniško posvečenje — če ga vzamemo v vsej njegovi polnosti v škofovskem posvečenju — daje oblast, opravljati nekrvavo daritev nove zaveze in deliti druge zakramente, razen zakramenta sv. zakona, ki si ga ženin in nevesta sama podelita, ko izrečeta privolitve v zakonsko zvezo.

Duhovno znamenje, ki ga vtisnejo trije zakramenti, je **Kristusovo znamenje**, po katerem postane, kdor jih prejme, na poseben vsakemu teh zakramentov svojstven način **deležen Kristusovega duhovništva**. Kot naš veliki duhovnik je naš Gospod Jezus Kristus s svojo smrtjo na križu opravil za nas spravno daritev in nam pridobil neizčrpen za-

klad milosti; kot naš veliki duhovnik je postavil nekrvavo daritev nove zaveze in ustanovil zakramente ter jih izročil svoji Cerkvi, da z njimi ljudi posvečuje. Kdor presveto daritev po Kristusovem naročilu opravlja, kdor zakramente po Kristusovi volji prejema ali deli, je — vsak po svoji meri in na svoj način — deležen Kristusovega duhovništva; oba, delilec in prejemnik zakramentov, sta za deljenje in prejemanje od Kristusa pooblaščen, pooblaščen po neizbrisnem duhovnem znamenju.

Ko skesano poklekneš v spovednico, da te duhovnikova odveza očisti grehov, veljavno prejmeš odvezo, ker ti krstno

znamenje v tvoji duši daje pravico do nje. Ko stopiš h Gospodovi mizi, prejmeš Gospodovo Rešnje Telo, ker ti krstno znamenje v tvoji duši daje pravico do te duhovne hrane. Ko ženin in nevesta privolita v zakonsko zvezo, je sklenjena zveza zakrament, ker nosita v svojih dušah neizbrisno znamenje Kristusovo, vtisnjeno pri krstu.

Neizbrisno znamenje, ki ga trije zakramenti v dušo vtisnejo, je Kristusovo znamenje, je deležnost Kristusovega duhovništva, prelepa oblast in pravica, čudovito dostojanstvo. Nosimo to znamenje tako, da nam bo v tem življenju v posvečenje, v večnosti pa v poveličanje.

P. dr. Roman Tominec, O. F. M.

Vi ste odgovorni za njih bodočnost

Vaš otrok:

Li:

In čez deset let...

Vaša Metka ima pravkar sedem let. Sedaj je poletje, toda Metka se nikoli ne igra na pesku, v travi, še pri telovadbi si ne upa pošteno skočiti, ker je mamica rekla, da to ni primerno. Natančno ve, s katero sošolko lahko hodi in s katero ne, ker je preborno oblečena. Zunanost je zanjo odločilna.

In — Vi ste seveda ponosni, da imate tako odlično hčerkico. In vsaki prijateljici pokažete, kako je vaša Metka razumna in »fina«. Dovolite celo, da si sama izbira obleko in petlje. Njeno nečimurnost negujete, meneč da je to za otroka dobro. Pazite na to, pazite na ono. Vse le zunanje. Za notranjost se ne brigate, to je stvar kateheta.

Vaša Metka je stara sedaj sedemnajst let in pol. Pa je domišljava, oblečena mora biti po zadnji modi — če ji to nese ali ne. Za pravo delo ni sposobna in v šoli je prava pokora za profesorje. Beseda o človekovi notranji vrednosti je zanjo fraza. Sošolke je ne marajo; zanjo je vse premalo. Starši so ji staromodni, čudaški. Sošolke ji pravijo: gos.

Milan je res prav posečen pobček. Vsi ga imajo radi, ker ima v svojem vedenju poteze dobrotljive. Spomin ima izvrsten in tudi prav dobro deklamira. Vse mu gre na šalo. Tudi molitve se hitro nauči in jih rad ponavlja. Za slike v cerkvi ima veliko veselje in razumevanje.

Vi ga — in kako naj vam kdo to zameri — kaj radi predstavite vsakemu obisku. Fantek čuti, da ugaja in se zna postaviti v pravo luč. Rad sliši sodbo: »Ali ni srčkan?« »Kako je dražesten!« Vi sami potem seveda pristavite skromno: No, že, samo... »Samo« je zavoljo lepšega.

Milan je sedaj trgovski nameščenelec. Bahač prve vrste. Edino filmski junaki so mu v mislih. Za delo ni posebno sposoben. Pohvala je prezgodaj prišla in zastupila nežne pogojne resnične zmožnosti.

Sonja — nežno dekletce komaj osmih let. Doma imajo trgovino in za otroke le malo časa. Neka dne je Sonja vzela nekaj rozin, nekaj sladkorčkov in nekaj drobiža. Peče jo vest. In zvečer v stiski otroškega srca mami med solzami vse prizna.

Mama je ogorčena, ker jo je Sonja popoldne nagala. Prav za prav je le njena nečimurnost zadeta. Sonja mora iz postelje. Tepena je in za povrh dobi še par klofut. O kakih pametni besedi, ki bi otroka bodrila in mu pot pokazala, ni sledu.

Sonja laže za vsako malenkost in za nič. Laže tako, da je napravila bridkosti celi družini in nepravno škodo tudi povsem tujim ljudem, ki so pač verjeli čedno oblečeni Sonji. Vsako upanje, da bi se poboljšala, se zdi zaman. Oče je sam rekel, da bi bil vesel, če bi jo kaka huda bolezen privezala na bolniško posteljo in jo rešila.

Andrejček je v bistvu plah deček. Zmeraj se boji graje. Da bi se pridobil zaupanje odraslih, rad pove majhne napake in pogrške drugih otrok, svoje sestrice in ostalih.

Staršem se zdi to tenkovestnost in skrbnost in ga večkrat pohvalijo. Da celo vprašajo za podrobnosti. Andrejček pa sluti pri tem, da njegov ugled raste.

Andrej je sedmošolec. In nihče ne mara zanj. »Spec« brez primere. Polagoma čuti, da je ta njegova navada strašno zoprna vsem. Pa žal nikjer ne najde več tal. Verjetno bo vse življenje zagrenjen. Po krivdi?

Anica — je srčkana deklica 10 let. Tudi lepa je in malce se tega že zaveda. Srce ima dobro in dovzetno. Samo ugovora ne prenese. Hitro jo prime togota in upor. »Ta mala« zna biti tiran...

Mama in očka jo imata nad vse rada. Pa popuščata. Iz ljubezni; da bo mir v hiši. Da ne postane nervozna... Se bo že unesla, tako mlada je še.

Danes je Anica krasna mlada žena. Žal ima mož ob njej le malo veselih in brezskrbnih ur. Po stopnicah grede se sprašuje: ali bo doma sonce ali vihar. Kot ognjenik je, ki človek zanj ne ve, kdaj bo izbruhnil. Dokaza ali ugovora ne prenese. Pa bi bila drugače sijajna žena.

Peter — je zdrav deček osmih let. Tudi moli rad in ko pride iz cerkve, kar žari od napetosti, kaj je tam vse videl in doživel. Ker je pa telesno zelo krepak, tudi igro ljubi in tekmuje.

Oče je »moderno« usmerjen človek. Šport je zanj edinozveličavna vera. Peterčka posluša le, če pripoveduje o tekmah, kje so tekli, koliko časa, kdo je zmagal. Kadar mu Peterček pove, da je bil pri sv. maši, pri spovedi, pri obhajilu, se očka namrdne: no ja...

Peter je danes športnik. Zdrav in zraven oblasten in surov. Četrte božje postave ne priznava, ker oče tretje ni priznaval. Oče je siv in nadložen. Pa hudo zagrenjen. Prepozno je uvidel, da samo športna vzgoja srca ne more požlahtniti. In Peter? Koga bo osrečil?

Tabela bi se lahko pomnožila za tisoče okenc. Vem, da ni izčrpna. Toda mogoče je, da bo odprla oči tej ali oni materi in očetu. Da bo sprožila pameten razgovor in vzbudila čut za odgovornosti polno nalogo vzgojiteljev. Narodna pesem pravi: »En sam pogled, srce se

strè —« često ena sama napačna beseda podre v otrokovi duši cel svet lepote in dobrote. Pa ni iz zlohotnosti rečena, premalo premišljena, v hipni jezi, v uri slabega razpoloženja. In tega se je treba ovesti, če hočemo vnaprej take napake preprečiti.

Zakon in devištvo

Krščanski zakon je nekaj tako božjega in svetega, da Kristus sam na skrivnosten način biva v zakonskih; krščanska zakonska zveza je nekakšen kanal, po katerem Bog razliva v oba zakonska vse tiste milosti, ki so za spolnjevanje zakonskih dolžnosti neobhodno potrebne. Tako sem razumela v zadnji številki »Bogoljuba« članek: Zakon — zakrament. Nič ne dvomim, da je tako. Toda zdi se mi, da je s tem devištvo kar stopilo daleč nazaj, dasi je — če prav razumem — v sv. pismu določno povedano, da je devištvo višje kot zakon. S. K.

Da prav ocenimo razmerje med zakonom in devištvom, je najprej treba jasno in pravilno ločiti pojme. Ne moremo se spraševati, kaj je višje in popolnejše: zakrament sv. zakona ali devištvo. To je približno isto, kot bi hotel kdo vprašati: kaj je lepše: Marijina pesem Lepa si, lepa, ali vijolica na vrtu. Oboje je lepo, toda te dve lepoti se ne dasta primerjati, ker stojita vsaka v svoji, med seboj si čisto različni vrsti. Tako tudi ne morete primerjati zakon kot zakrament in devištvo. Pač pa se moremo in moramo vprašati, kaj je popolnejše: zakonski ali deviški stan? Nauk svete Cerkve je: deviški stan je popolnejši, kot je zakonski. Res pa je, da je zakonski stan veliko nujnejša in potrebnejša, zato tudi veliko bolj splošna in najbolj naravna oblika življenja na tem svetu. Brez zakona bi človeštvo zamrlo in s tem tudi devištvo. Vendar pa je deviški stan višja in popolnejša oblika življenja, zato pa težja in redkejša, toda še vedno človeški naravi odgovarjajoča. Tudi na pašniku so najštevnejše pa obenem najpotrebnejše rastline preproste travne bilke. Brez teh ni pašnika. Cvetlice pa, ki rastejo med travo, so po svojem sestavu morda popolnejše, gotovo pa lepše. So pa tudi veliko bolj redke kot travne bilke.

Cerkveni zbor v Tridentu izreka izobčenje nad tistim, ki bi učil, da ostati deviški in neoženjen ni nič boljše in zveličavnejše kakor pa poročiti se. Ta cerkveni nauk je tudi nauk svetega pisma. Jezus je razlagal apostolom, da si nekateri samski stan izvolijo za-

S strahom opazujemo, kako se znaten del ljudi odtujaše Cerkvi. Celo take, o katerih smo za trdno mislili, da bodo v času preizkušnje ostali zvesti, hitro premotijo bleščave besede in varljive obljube. »Kaj bo, če bo šlo tako naprej?« se vsi vprašujemo. Črnogledi odgovarjajo: Ni rešitve! Svetlogledi zaupajo: Peklenska vrata je ne bodo premagala! Zaverovani pa vzklikajo: Samo čudež nas še reši!

Taki in podobni odgovori so neplodno jadicovanje in prazna tolažba. Kažejo premalo vere ali pa napačno zaverovanost.

Nedvomno nam je Cerkev trdna skala, ki je peklenska vrata ne bodo premagala. Toda če bomo pod to skalo iskali le varnega zavetja ali na njej samo lenobno sedeli, se res lahko zgodi, da za nas — za naše slovensko katolištvo — ne bo rešitve. Cerkev bo sicer ostala živa skala, a mi lahko postanemo mrtva okamenina, ki se odkruši in zdrobi. Zato se mora tudi med nami v teh velikih časih nekaj velikega zgoditi!

Čudež? Da! Čudež!

Kristus je obljubil svoji Cerkvi pomoč do konca sveta, torej tudi za naš čas. To pomoč ji daje po redni in izredni poti. Redna pot je poleg skrivnostnega delovanja po zakramentih in drugih sredstvih milosti zlasti varstvo Svetega Duha, izredna pa predvsem — čudeži. S čudeži dosega Bog različne bližnje namene: pomaga potrebnim, okrepi duhovno šibke, umiri dvomljivce, pritegne tavaajoče, presune neverne itd., zadnji cilj vseh pa je novo potrdilo resničnosti Kristusovega nauka. Takih čudežev, ki se kot blisk od vzhoda do zahoda nenadoma posvetijo v vrsti rednih dogodkov, lahko prosimo, a jih vsak dan ne moremo pričakovati. A nekaj drugega lahko storimo vsak dan, vsak trenutek! Bogu lahko pomagamo, da v nas uresniči čudež žive Cerkve.

Dvatisočetni obstoj Cerkve je prav tako nekaj čudežnega kot nenadna zrast zlomljene kosti. Še več! Čudovito življenje Cerkve je za neverne lahko še učinkovitejši čudež, ker ga lahko vedno in na lastne oči vidijo, za verne pa plodnejši, ker so vanj tudi sami pritegnjeni. Niso v njem samo opazovalci in očitvidci kot n. pr. pri ozdravljenju v Lurdu, marveč soudeleženci in celo neke vrste sodelavci. Cerkev smo mi vsi in vsak po svojo lahko sestavljamo čudo Cerkve. Papež n. pr. s svojo nezmotljivostjo, škofje s složnostjo, duhovniki z dušnopastirsko vnemo,

2. julij: Obiskovanje Marijino - Velesovo
Sikal Metzinger

neuki s preprosto vernostjo, izobraženi s ponižnim priznanjem skrivnosti, žalostni z vdanostjo, bolni s potrpljenjem, preganjani s srčnostjo, umirajoči s spokojnostjo... Vse, kar imamo in smo, moremo dati na razpolago Svetemu Duhu, da more iz nas in v nas oblikovati daleč viden in vsem spoznat čudež žive Jezusove Cerkve. In to je danes potrebno! **To nas bo rešilo!**

Čudež žive cerkve je mnogostranski, kakor je mnogostransko življenje in delovanje Cerkve. Noben čas ne izmeri in ne vidi vsega, ker ima vsak svoje potrebe in svoje težnje ter zategadelj oči odprte samo za nekatere stvari. Česa posebno potrebuje in išče današnji čas? **Predvsem dejanske ljubezni!**

Ce bi mogli naši sodobniki o našem udeleževanju tako poročati kot poroča Luka o življenju prve Cerkve v Jeruzalemu — beri Apd 2, 42—47; 4, 32—37 in »Bogoljub«, št. 5, str. 132! — potem bi bili tudi mi »priljubljeni pri vsem ljudstvu in Gospod bi nam pridruževal takih, ki naj bi se zveličali«. In največji nasprotnik bi moral priznati, kar so o kristjanih ob Tertulijanovem času priznavali pogani: Poglejte, kako se ljubijo med seboj! Mi se hočemo med seboj

radi nebeškega kraljestva. Iz vseh Jezusovih besedi je jasno, da si je tisti, ki se je odrekel zakonu zaradi Boga, izvolil popolnejšo obliko življenja. Prav tako sv. Pavel v svojem prvem pismu do Korinčanov v daljši razlagi daje prednost deviškemu stanu.

Ta nauk sv. Cerkve in sv. pisma nam utemeljuje tudi po veri razsvetljena pamet. Človek je predvsem otrok ljubezni božje. Zato je človekova najgloblja dušna poteza, da hoče ljubiti in ljubljen biti. Seveda ta poteza ni pri vseh ljudeh enako močna. So ljudje, ki se jim zdi, da svojemu hrepenenju ljubiti ob nobenem človeku ne bodo mogli popolnoma zadostiti. Človek jim je tako rekoč premajhen za to. Zato se odreko tisti človeški ljubezni, ki jo drugi izživljajo v zakonu, ter svoje življenje izpolnijo z ljubeznijo do Boga, v kateri edino se morejo izživeti.

Se en razlog bi mogli navesti. Na onem svetu, ki je popolnejši, kakor je tostranski — tu smo prav za prav samo bežni potniki — ni več zakona. Kajti število zveličanih bo zaključeno, zakon ne bo več imel namena, zato tudi ne pomena. Zakonsko življenje spada med minljive oblike tostranskega življenja. Deviški stan pa nakazuje popolnejšo obliko tistega življenja, ki ga bomo živeli v nebesih. Zato je popolnejši od zakonskega. S tem seveda ni rečeno, da se na onem svetu tisti, ki jih na tem svetu veže zakon, ne bodo več ljubili med seboj. Ta ljubezen bo ostala, dobila bo le popolnejšo obliko, ki odgovarja življenju v nebesih.

Na nekaj pa moramo opozoriti. Deviški stan je popolnejši od zakonskega. S tem pa ne trdimo, da je vedno tudi vsak deviško živeči človek popolnejši kot zakonski. So zakonski, ki v vsakem oziru žive svetniško, so pa tudi ljudje z devištvom, ki so vse prej kot svetniški, ker jim morda v znatni meri manjka ponižnosti, ljubezni do bližnjega, potrpežljivosti, pravičnosti itd. Deviški stan ni nobena brezplačna vstopnica v nebesa, temveč spada prav tako med bojujočo se Cerkev kakor zakonski.

V hudi zadregi in stiski sem prosil pomoči sv. Terezijo D. J., škofa Baraga in Slomska in sklenil objaviti v »Bogoljubu«. Bil sem uslišan. J. G. — Srčno se zahvaljujem škofoma M. Slomšku in A. Jegliču, sv. Jožefu in bl. Marj. Sinklair za pogosto uslišane prošnje. M. C.

Beleške

Zopet nova žrtev. Dne 26. maja, na binkoštni torek, je padel pod morilsko kroglo brezbožnega komunista vseučil. profesor dr. Lambert Ehrlich, goreč apostol slovenske katoliške dijaške mladine. Bil je velik učenjak, izredno pobožen duhovnik, ki je velik del dneva prebil v molitvi, mož silnega zatajevanja, junaške ljubezni do siromakov — saj je vse, celo zadnje kose svoje obleke sproti razdal revežem. Bil je v polni meri Jezusov učenec skozi celo življenje prav do konca: povsod je delil dobrote, dušne in telesne, trpel sovraštvo in obrekovanje največ še ob svoji smrti, čisto po zgledu svojega božjega Učelnika in končno preli svoj kri za resnico. Bil je združen z Gospodom v svojem delu, bil je združen z Njim tudi v smrtni daritvi. Ehrlichov greh, zaradi katerega ga je najet komunistični morilec zavrtno umoril, je bil, da je z velikim uspehom učil slovensko vseučiliško mladino ljubiti Boga in svoj narod. Ta mladina je zato na njegovem grobu slovesno prisegla, da se hoče vztrajno in neustrašeno držati naukov pokojnega profesorja ter braniti vero v Boga in v svoj rod.

Človek bi pričakoval, da bo v časih trpkih preskušanj, kakor jih doživljamo, večina naših ljudi našla pot k Bogu. Z dežele sicer pišejo, kako obiskane so bile šmarčnične pobožnosti, kako zgledno so se udeleževali procesij prošenjski teden tudi fantje in možakarji. Ne moremo pa reči, da bi se Ljubljana kaj bolj zganila in da bi se otajala tista mrzla srca, ki jih ne gane nobena božja preskušnja. Najbolj pa moramo obžalovati, da ne neha bratomorno pokončevanje, ki ga nadaljujejo komunisti nad svojimi poštenimi, miroljubnimi rojaki. Izvršeni zločini nad narodom vpijejo v nebo za maščevanje. Kajnovstvo ne more in ne more nikomur koristiti. — Ne nehajmo moliti za milost razsvetljenja, ki je potrebna vsem zasleplencem, da bodo spregledali in spoznali, kako globoko so zašli.

Eden najboljših. Na svoj godovni dan je umrl v Zagrebu naš rojak, Slovenec dr. Jožef Marješič, ki mu je bilo šele 47 let. Dve njegovi najlepši potezi sta bili,

pomoriti, oni pa so pripravljeni dati drug za drugega življenje. Še več! Uresničile bi se tudi nad nami Jezusove besede: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj« (Jan 13, 35).

Zato moramo smatrati za svojo veliko časovno nalogo, da »skažemo ljubezen do konca«. (Prim. Jan 13, 1). Ljubeča beseda trpečemu, razumevajoč prisluh razočaranemu, ozirno povabilo zašlemu, obisk prizkušenemu, dejanska pomoč v sleherni potrebi in slehernemu — to mora postati prvenstvena vsebina sodobnega krščanstva tako v zasebnem kot v skupnem življenju. Prav za prav samo v skupnem! Saj ljubezen je vedno skupnost dveh, treh, desetih, tisočev, milijonov, skratka, — vseh! A začenja se najprej pri najbližjem — pri sosedu, znancu, stanovskem tovarišu, občanu, rojaku. Zato je prva naravna oblika in živa celica dejanske ljubezni domača družina, prva cerkvena oblika in organizirana bratska skupnost pa — domača župnija. To dvoje lahko postane tisti čudež, ki bo nam rešil vero in tudi druge neubranljivo vabil v Cerkev. V ta živi čudež smo kot soudeleženci poklicani mi vsi.

Srcu
božjemu

posvečene
družine

Strupi Alojzij

V mesecu Srca Jezusovega se je začelo posvečevanje družin Srcu božjega Kralja. Krščanske družine je objelo valovanje nadnaravne ljubezni. Vdanost, pokorščina, zaupanje, popolna izročitev Jezusu naše družine znova utrjuje v živem krščanstvu. V času, ko bolj in bolj grozeče besni brezboštvo proti Kristusu, izpovedujejo družine, da hočejo ostati na strani božjega Kralja.

Vabilo k posvečenju družin še ni utihnilo. Treba ga je ljubeznivo oznaniti sleherni slovenski družini.

Mnogo jih je, ki same iz globokega hrepeneja po Bogu najdejo pot do Jezusovega Srca in ga sprejmejo v svojo sredo. So pa spet druge, ki v obilici svetnih opravkov, v zemskih nalogah in težavah, pozabijo na zvezo z Bogom. Za temi se oko Zveličarjevo še posebno ljubeznivo ozira.

*

Kateri nagib bi mogel naše družine najbolj pridobiti za posvetitev Srcu Jezusovemu?

Premišljevanje o neskončnem bogastvu, ki je v Jezusu Kristusu, vsemogočnem Bogu, in o neizmerni ljubezni, ki napolnjuje njegovo božje-človeško Srce.

Kristus je poslanec božji, Sin nebeškega Očeta, pravi Bog. Vse, kar vemo in si moremo predstavljati o Bogu, se nam najbolj umljivo razodeva na Kristusovi božje-človeški osebi. V njej še najbolj moremo pojmiti Boga po svojem človeškem umevanju. »Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Sin, ki je v naročju Očetovem, on je o njem povedal« (Jan 1, 18).

In povedal je z besedo, povedal z življenjem. Oznanjal je Boga z vsem, kar je bilo na njegovi osebi. Z nedosežno modrostjo, s čudovitim dostojanstvom, z ljubeznivo milino, z neskončno svetostjo, s čudežno vsemogočnostjo, z neposnemljivo veličino v trpljenju, končnem zmagoslavju in večnem kraljevanju.

Ta Kristus Bog hoče, da si ga družine s posvetitvijo izvolijo za svojega edinega kralja in poglavarja. Store naj to prostovoljno, z ljubeznijo v srcu, v zavestnem priznavanju njegovega božjega veličastva.

*

Kristus Bog je čudovit tudi v tem, da ni samo Bog, ampak obenem človek. Prav to ga nam ljudem najbolj približuje. Privzel si je človeško naravo, ne da bi zgubil božjo. »Dasi je bil v božji podobi, je samega sebe izničil, podobo hlapca vzel nase, postal sličen ljudem in bil po vnanjosti kakor človek« (Flp 2, 6. 7).

S človeško naravo je sprejel vse njene moči in sposobnosti, a brez sence kake npravne slabosti. Greh je bil tuj njegovi človeški naravi, ker se je učlovečil prav zato, da greh preмага. Tuje so mu bile vse posledice, ki jih je greh vtisnil človeški naravi: notranje skušnjave, slabost volje, odvrnitev od Boga, omahovanje med dobrim in slabim. Tega ni v Kristusovi človeški naravi.

Nasprotno. Njegova človeška narava se odlikuje po čudovitih lastnostih, ki so mu pridobile ljubezen in zaupanje človeških src.

Tisto središče, ki je iz njega žarela vsa nedoumljiva plemenitost njegove človeške narave, je njegovo Srce. Iz njega veje ljubezen in skrb za apostole, sočutje in usmiljenje do ubogih, vnema za oznanjevanje resnice, za delitev telesnega kruha, ozdravljanje bolezní, odpuščanje grehov, gorečnost za čast Očetovo, za zmagó pravice, za dela ljubezni.

Jezusovo božje-človeško Srce je tako plemenito, bogato, vseobsegajoče, da ga ubogo človeško srce le malo in s težavo doume. Tudi do-

Loške uršulinke: Sv. Ana

Slikal Basso

kakor so poudarjali tudi hrvatski listi: vzorno krščansko življenje in ljubezniva skrb za telesno in dušno zdravje bolnikov, ki jih je negoval. Bil je pravi katoličan, ki ni poznal strahu pred ljudmi. Izvrševal je svoje verske dolžnosti vsekdar in povsod, udeleževal se verskih svečanosti in cerkvenih prireditev, kjer koli je našla priložnost. Kot zdravnik je bil sila vesten in požrtvovalen. K bolnikom je prihajal kot oče in prijatelj. Vsekdar je tudi opozoril domače, naj kličejo duhovnika, če je bilo treba, ker je vedel, da je ozdravljena duša v veliko oporo telesnemu zdravju. — Bog daj večno plačilo dobremu in vzornemu zdravniku, ki je tudi v tujini delal čast slovenskemu imenu!

Poruši se brž — popravi počasí. Konec španske državljanske vojne je bilo 400 krajev brez uporabnih cerkvá. Od tega časa je bilo že pozidanih v omenjenih krajih 26 novih svetišč, 182 docela obnovljenih. Obenem je bilo nanovo postavljenih 30 zavodov, verskih zavetišč in ustanov, ki so bili popolnoma razdejani.

Ostre odredbe zoper potepanje, plaščurstvo, beračenje in zoper ne-

nravnost je izdalo ravnateljstvo za red in varnost v Sarajevu. Kazen: prisilno delo, zapor od 10—60 dni. Kjer se ugotovi krivda staršev, bodo čutili ostrost postave tudi ti.

40 letnico ustanovitve

je dne 24. maja letos praznovala Moška in mladeniška Marijina družba v Križankah v Ljubljani s cerkveno slovesnostjo v družbeni cerkvi. — Kongregacijo je pred 40 leti ustanovil in jo do konca leta 1903. vodil tedanji stolni vikar, sedanjí prelat Janez Kalan. Zato je bila zelo srečna misel, da se za slavnostni govor naprosi gospod ustanovitelj, ki je tej prošnji v svoji naklonjenosti do družbe z veseljem ustregel. — Prvih 44 mož in fantov je dne 24. maja 1902 sprejel v družbo blagopokojni gosp. nadškof dr. Jeglič. Od teh jih živi ob letošnjem jubileju še deset; po letih najstarejši je v letu 1857. rojeni, sedaj v Nürnbergu živeči bivši uršulinski cerkovnik Martin Knez. — V teku 40 letne dobe je imela družba poleg mesečnih shodov v Križankah, izvzemši vojna leta, vsako leto po dva božjepotna izleta ter je na ta način preromala s prav majhno izjemo vse župnije ljubljanske, kamniške, kranjske, loške in vrhniške dekanije, pa tudi na dolensko stran so jo parkrat mahnili njeni člani z družinami. Zadržni, eden najlepših izletov je bil v Predoslje pri Kranju. V mnoge kraje je družba pomerala tudi po večkrat.

Po odhodu gospoda ustanovitelja iz Ljubljane je vodstvo družbe prevzelo predstojništvo križniškega samostana, ki skozi vsa leta prav očetovsko skrbi za razvoj in prospeh družbe in ji daje na razpolago vse potrebne prostore. Kot prvi nas je vodil po Marijinih potih sedaj v Ormožu živeči bisero-mašnik p. Bernard Polak, od l. 1907. dalje pa vodi družbo deloma sam, deloma po svojih namestnikih prior-komtur p. Valerijan Učak, ki ji izkazuje vso očetovsko skrb in ljubezen. Od leta 1941. pa nadomešča gosp. p.

življamo ob človeških srcih toliko razočaranja, nizkotnosti, sebičnosti, da si lepote in dobrote božjega Srca še misliti ne moremo. Tako malo poznamo Jezusa, da ne vidimo njegove žareče lepote — ljubezni. Tudi če nam o njej sam govorí, če nam jo obljublja, če nam jo resnično v delih poklanja, smo kakor brez umevanja za delovanje njegove ljubezni.

*

Srce Jezusovo nam je od Jezusa samega dano znamenje, v katerem spoznavamo njegovo ljubezen in dobroto. Razodelo se je v svojem zemskem življenju, kakor se ni razodelo nobeno človeško srce. Božje-človeško Srce ima neminljivo življenje, Jezus živi, njegovo Srce bije brez nehanja. »On je v dneh svojega življenja na zemlji daroval prošnje in molitve s silnimi klici in solzami... in bil je uslišan zaradi bogovdanosti« (Hebr 5, 7). In po svojem poveličanju v nebesih vedno živi, da prosi za nas.

Le po svoji človeški naravi more moliti za nas k nebeškemu Očetu. Saj le človek more Boga moliti. A molitev Jezusovega Srca ni navadna človeška molitev, vsa njegova dela so božje-človeška. Človeška narava nam Jezusa približa, njegovo Srce nam razodeva ljubezen, ki presega vse, kar je človeškega. Po njegovem človeškem Srcu se približamo njegovemu božanstvu.

Zato je Srce Jezusovo luč, ki razsvetljuje našo vero, ogenj, ki ogreva našo ljubezen. V Srcu Jezusovem je zasidrano upanje, ki nas krepi za krščansko življenje. Srce Jezusovo je Srce ljubezni, zato želi biti ljubljeno. Ljubezni vez naj z njim druží človeška srca.

*

Ljubezen pa ne prihaja praznih rok, ljubezen je darežljiva. Gospodova ljubezen je darežljiva v obljubah njegovega Srca. Iskreno želi biti povišana na družinski oltar kakor na prestol v družini, da z nježa osrečuje, blagoslavlja in varuje svoje častilce. Svojemu Srcu posvečeno družino si Jezus napravi za svoj dom.

Psalmist, ki ni gledal pred seboj tako ljubezni polnega Boga, kakor ga imamo mi v Jezusu in še zlasti v njegovem Srcu, je blagor prepelal onim, kateri prebivajo v tvoji hiši, Gospod, na vekov veke te bodo hvalili (Ps 83, 5).

Družine, posvetite se Jezusovemu Srcu! Naj vaše hiše postanejo hiše Gospodove, da bo v njih Gospod prebival. On bo vaš veliki kralj, vodnik, svetovalec, učitelj, varuh, prijatelj. Povabite ga kakor učenca v Emavsu: Pridi, ostani z nami! Zakaj proti večeru gre, temna, viharna

DR. A. SNOJ

Gora Karmel in Karmelska Mati božja

Kip Matere Božje na Karmelu

Karmel je gorovje v severni Palestini. Razteza se v daljavi 24 km od zahoda proti vzhodu in loči rodovitno Saronsko ravnino od Ezdrelonske. Zahodni del se blizu пристanišča Hajfe zajeda globoko v morje in se strmo spušča proti morsk gladini.

Leča Karmela je izredno lepa. Čeprav je najvišji vrh visok komaj 552 m, je vendar s Karmela

mogoče pregledati skoraj vso Palestino. Lepoto povzdiguje bujno zelenje, ki ne premine niti v najbolj suhih poletnih mesecih. Že knjige stare zaveze slavé njegovo lepoto; v Visoki pesmi se glava neveste primerja Karmelu (7, 5). Kdor je Karmel od blizu videl ali hodil po njegovih vrhovih, rad priznava, da ta hvala ni pretirana.

Že od najstarejših časov je Karmel posvečen spominu preroka Elija in spominu Matere božje. V 9. stol. pr. Kr. je v skalnatih votlinah te gore živel prerok Elija in tu zbiral svoje učence. Zaslodel je posebno, ko je ob času hude suše izprosil s svojo gorečnostjo blagodejen dež.

To je bilo ob času kralja Ahaba. Skoraj vse izraelsko ljudstvo je takrat odpadlo od pravega Boga in se oklenilo malika Baala. Za kazen je pritisnila suša, ki je trajala nad tri leta in pomorila veliko ljudi ter skoraj vso živino. Baalovi

noč se pripravlja. Zakaj sovražniki Tvojega imena in našega zveličanja nas obdajajo. Zakaj ugrabiti nam hočejo najdražje. Zakaj le ti nas moreš rešiti. Zakaj le v tebe zaupamo vsekdar, usmiljeni dobroti tvojega Srca se popolnoma izročimo.

priorja v vodstvu družbe g. p. dr. Vinko Bevk. Družba šteje ob 40-letnici 98 mož in mladeničev, ki zvesto služijo svoji glavni zavetnici Mariji Pomočnici, po skromnih močeh pa skušajo z apostolskim delom posnemati junaške čednosti drugega zavetnika družbe sv. Jurija. Družba ima evhar. odsek in pevski zbor, ki se posebno v zadnji dobi odlikuje po lepem številu članov. — Kongregacija je posebno slovesno obhajala praznik blagoslovitve zastave ob 300-letnici Marijinih družb na Slovenskem in 25 letni jubilej družbe v maju 1927. — Letošnja proslava je bila nad vse skromna: sv. maša s skupnim obhajilom zjutraj in slovesni shod v družbeni cerkvi popoldne. Krona popoldanske prereditve je bil slavnostni govor g. prelata-ustanovitelja, zaključena pa je bila slovesnost z zahvalnico za vse številne milosti, ki so jih prejeli člani po presv. Srcu Jezusovem na priprošnjo svoje nebeške Zavetnice in Gospe.

Papeževe proslave v Ljubljani.

Proslavam 25-letnice škofovanja sv. očeta Pija XII., ki so se ob prazniku Vnebohoda letos vršile širom sveta, so se bile častno pridružile tudi ljubljanske Marijine družbe.

Že v nedeljo pred Vnebohodom so imeli otroci **Marijinih vrtcev** svojo proslavo v cerkvi oo. frančiškanov. Poleg slovesnih litanij in blagoslova mladine je prikazal gospod p. gvardijan Krizostom Sekovanič zbranim otrokom papeža kot med nami vedno živečega, učečega, blagoslavlajočega in trpečega Kristusa, obenem pa prikazal tudi Pija XII. kot usmiljenega Samarijana, ki skuša celiti bednemu človeštvu rane ne le s svojo mogočno besedo in z močjo svoje duhovne veličine, marveč tudi s telesnimi deli usmiljenja tako svojim ujetnikom kakor vsem tistim, ki so po vojni hudo prizadeti. Šele po vojni bo mogoče vse te dokaze papeževih dobrot pregledati in doumeti. Zbrani otroci pa so v skupni molitvi za sv. očeta pokazali svojo hvaležnost in vdanost Piju XII.

Drugo proslavo so imele **dijaške ljubljanske kongregacije** na Vnebohod v stolnici. Navzočih je bilo okrog 2000 dijakov in dijakinj. Govoril jim je gosp. škof dr. Gregorij Rožman, ki je v svojem nagovoru predstavil navzočim Pija XII. kot skupnega očeta vseh narodov sveta. — Kot tak skuša Pij XII. miriti in reševati spore. V treh božičnih nagovorih 1939, 1940 in 1941 nam je ponovno jasno razložil svoj načrt za preureditev sveta, ki mora sloneti na krščanski pravičnosti in ljubezni. Bog hoče, da se vsi narodi razvijajo in rastejo v najlepšem soglasju med seboj, in tako dajejo čast svojemu Stvarniku. Zato papež kliče nazaj k tej božji zamisli.

Ob koncu svojega nagovora je Prezvizišeni pozival navzoče kongreganiste, naj študirajo papežev načrt za svetovni mir, naj bodo propagatorji njegovih izjav med tistimi, ki jih ne poznajo in jih nočejo poznati, ker so pač papeževe izjave.

Zato moramo za papeža moliti, moliti za uresničenje njegovih idealov. Molili bomo ne samo to uro molitve, ki so jo opravili dijaki in dijakinje takoj ob tej priliki pred Najsvetejšim, molili bomo vsak dan.

Tretjo papeško proslavo so imele na Vnebohod splošne Marijine ljubljanske kongregacije v cerkvi oo. jezuitov. Ob polni cerkvi so navzoči pod vodstvom stolnega dekana g. dr. Franca Kimovca, odpele papeško himno, opravili pete litanije Matere božje, zmolili skupno molitev za sv. očeta, obnovili krstno oblubo ter v govoru, ki ga je imel g. p. Florijan Ramšak, spoznali, kako visoko ceni tudi sedanjí sv. oče Pij XII. ravno Marijine kongregacije in kaj vse pričakuje od njih.

Po mnogih škofijah so bili za papeško proslavo ustanovljeni posebni škofijski odbori. Za našo ljubljansko škofijo so — kot se vidi iz zgorajšnjega poročila — ta odbor skušale po svoji moči nadomestiti Marijine kongregacije. Zato smo hvaležni vsem, ki so k naštetim proslavam pripomogli.

Mnoge Marijine družbe so pokazale svojo vdanost in spoštovanje do sv. očeta tudi z duhovnimi darovi, ki jih pošiljajo Škofijskemu vodstvu Marijinih družb, da se odpošljejo na najvišje mesto. Naj bi se tem družbam s svojimi darovi pridružile še ostale — tudi mlađenske in moške — ker je rok

duhovniki, ki jih je bilo 450, niso mogli preprostiti Baala, da bi se usmilil ljudstva. Nato je poskusil Elija. Šel je na goro, pokleknil, se sklonil z glavo globoko k zemlji in prosil za dež. Svojega služabnika je poslal na rob gore, da mu sporoči, če bo kaj opazil. Ko je šel služabnik sedmič gledat, je sporočil, da vidi oblaček, ki vstaja iznad morja. Elija vstane in napove kralju dež. Res se je nebo stemnilo in ulila se je silna ploha (3 Kralj 18, 19—40).

Samostan na gori Karmel

Od teh časov je ime preroka Elija neločljivo zvezano z goro Karmelom. Že v prvih krščanskih stoletjih so se v samotnih skalnih votlinah na Karmelu naseljevali pobožni samotarji in ohranjali spomin na prvega karmelskega samotarja, preroka Elija. V vseh krščanskih časih pa so poleg preroka častili tudi Mater božjo in nji v spomin zidali kapelice, kajti v skrivnostnem oblaku, ki je na Elijevo priprošnjo prinesel blagodejni dež, so gledali podobo Device Marije, ki je srednica vseh milosti in vir duhovne rodovitnosti. In še danes je glavno svetišče na Karmelu posvečeno Eliju in Devici Mariji.

Cerkev Karmelske Matere božje je zgrajena nad Elijevo votlino na najzahodnejši točki Karmela, od koder je najlepši razgled na Sredozemsko morje. Spada med lepše palestinske cerkve. Oblika ima okroglo. Stene so obložene s svetlim laškím marmorom. Kadar zagore v cerkvi svetilke, ki so skrite po raznih kotih, zablesti vsa cerkev v bajnem krasu.

Do glavnega oltarja vodijo kake tri metre visoke stopnice. V oltarju je kip Matere božje (glej sliko v začetku tega članka), ki drži v naročju božje Dete, v desnici pa škapulir. Kip je lepo umetniško delo. Kdor ga gleda od blizu, zlasti občuduje milino, ki je razlita po Marijinem obrazu.

Pod glavnim oltarjem je Elijeva kapela, preprosta votlina z oltarjem in velikim kipom preroka Elija. Nad votlino se blešči zlat napis:

»V tej votlini je nekoč bival
veliki voditelj in oče prerokov
Elija Tezbejec«.

Cerkev ni velika, napravi pa na obiskovalca najugodnejši vtis. Zunaj jo od treh strani oklepa mogočen samostan očetov karmeličanov, ki je na zunaj bolj podoben utrdbi kakor tihemu domu molitve in zatajevanja.

Prvotni samostan karmeličanov je stal na podnožju Karmela, blizu morske obale. Tu je bil v 12. stol. ustanovljen znameniti red karmeličanov, ki ima danes svoje redovne hiše po vsem svetu. Po zmagi nad križarji so mohamedani samostan s cerkvijo porušili in menihe pomorili. Pred tri sto leti so se karmeličani zopet naselili na Karmelu in zgradili z dovoljenjem turških oblasti samostan s cerkvijo na sedanjem mestu.

Pred cerkvijo in samostanom je prostran trg, na katerem vlada posebno ob večernih urah živahno vrvenje. Kristjani, judje in mohamedani, vse se zbira tukaj, da uživa lepoto kraja. Na drugi strani trga stoji mogočno gostišče »Maris stella« (Morska zvezda), ki nudi zavetje krščanskim romarjem in drugim obiskovalcem ljubkega Karmela. Upravljajo ga oo. karmeličani.

Ime »Morska zvezda« je zares primerno izbrano. Gostišče je namreč sezidano na mogočni, strmi skali, 170 m nad morsko gladino. Ko se bližajo velike ladje Hajfi, je gostišče s cerkvijo že iz največje daljave vidno. Zato je bilo v davnih časih mornarjem v resnici zvezda vodnica, ki jim je svetila, da niso zgrešili prave smeri. Danes je v ta namen na strehi gostišča zgrajen še visok, mogočen morski svetilnik, ki meče v temnih nočeh do 50 km dolge svetlobne žarke preko mirne gladine Sredozemskega morja in je v viharjih nočeh zanesljiv kažipot ladjam, ki plovejo tod po morju.

Ali ni to gostišče s svetilnikom prelepa podoba Marije — morske zvezde, ki sveti v temi in viharjih življenja ter kaže trudnemu potniku pot v varno zavetje?

Dostikrat pravijo: Sedaj se mi ne da moliti ali iti k svetim zakramentom in podobno. Molil bom, razmišljal, se spovedal in drugo, ko bom pri volji. To bi se reklo: Hotel boš tedaj, ko boš razpoložen? Molil boš in razmišljal, se spovedal in vse drugo, ko boš pri volji. Torej ne, kadar boš res ti hotel, ampak ko se bo zljubilo tvojemu naravnemu nagnjenju in razpoloženju. Da bi hotel

zanje podaljšan skozi celo leto. Zares! Vsak dan naj bi ravno Marijine hčere in sinovi podpirali kot najbolj zavedni katoličani svetega očeta, da se uresničijo njegovi načrti za časni in večni blagor človeštva!

Papež Pij XII. ob 25 letnici škofovskega posvečenja. Na vnebohod Gospodov so bile misli dobrih katoličanov obrnjene proti Rimu, kjer je skupni oče vseh vernih sinov in hčera ob svojem srebnem škofovskem jubileju opravil zahvalno in prošnjsko daritev in priporočal Vsemogočnemu svoje iskrene želje, ki so danes vsakemu iskrenemu verniku na srcu. Za papežovo jubilejno mašo v cerkvi sv. Petra je bilo oddanih 50.000 vstopnic. Med mašo po evangeliju je sveti oče imel kratko pridigo. Zahvalil se je svojim škofljanom za duhovne in druge darove. Klical je Sv. Duha, naj bi povzročil, da bi človeška pamet razumela in čutila vso odgovornost sedanjega časa, ko stari svet trepeče v žalosti, v kateri se poraja nov svet. Nato je sveti oče prosil varstva božjega za svojo rimsko škofijo; — varstvo pa naj se razširi na ves svet: na bolnike, bojevnike, na vse žalostne in potrte. Končno je podelil blagoslov vsemu svetu.

Ponavljamo prošnje vernikov vesoljne Cerkve, ki so se dvigale k Bogu 14. maja t. l.: Naj dobri Bog čuva nad sedanjim poglavarjem svete Cerkve, ki je ljubljenec vsega sveta. Svojo priljubljenost si je zaslužil z izredno modrostjo, skromnostjo, s svojo skrbljivostjo za svetovno družino Kristusove Cerkve ter z očetovskim prizadevanjem za lajšanje stisk in nadlog. Naslov »servus servorum Dei« (služabnik vseh služabnikov božjih) se z vrhano mero prilega prav njemu.

Danes nam je bolj ko kdaj v tolažbo ugotovilo papeške himne:

Ko na svetu vse razpada
neminljivo eden vlada:

Knez miru izmed vladarjev,

storiti kaj zoper svoje nagnjenje in razpoloženje, torej hotel, tudi če nisi razpoložen, res sam hotel, te moči v tebi ni. Res je le, da nimaš nobene volje in je vse tvoje hotenje samo v razpoloženju in prirodnih nagibih. Prav tako boš tudi jedel, pil, postopal, klepetal, obrekoval in podobno, kadar se ti bo zljubilo. Da bi se premagal, za to ne boš imel volje. Igrača svojih muh!

oče blag in ljubezljiv,
trden v sili vseh viharjev,
temelj Cerkve nezrušljiv.

Velik duhovni dar. Sveti oče je dovolil na predvečer svojega jubileja, da imajo za eno leto, t. j. od 13. maja 1942 do 13. maja 1943, vsi duhovniki pravico privilegirane oltarja, tako da morejo poleg sadov sv. daritve nakloniti dušam v vicah, ki zanje mašujejo, tudi milost popolnega odpusta.

Pastor angelicus — angelski pastir — se imenuje film ali slikopis, ki je pravkar dodelan in predočuje važne dogodke iz življenja sedanjega papeža Pija XII. Povzeta je tudi svečanost 25 letnice, ki jo je sveti oče praznoval na vnebohod v spomin svojega posvečenja za škofa.

Prošenjska pobožnost pred Najsvetejšim. Za praznik sv. Rešnjega Telesa popoldne od dveh do treh je povabil prevz. g. škof dr. Gr. Rožman duhovnike iz Ljubljane na skupno spravno in prošenjsko molitev. Pritisnili so tudi drugi verniki. Stolnica ljubljanska že zlepa ni sprejela toliko gorečih častilcev presv. Zakramenta, kot to uro zadoščevanja.

Bogoslovci, duhovniki in redovniki vseh vrst so napolnili ves prednji del cerkve pod kupo, ter drugi ljubljanci, ki so iskali prostora po sredi cerkve in po vseh kottičkih stranskih kapel.

Prevzvišeni je v svojem pretresljivem govoru našteval občutne šibe, ki z njimi božja Previdnost obiskuje naše ljudstvo. Prišli smo zato zopet k Jezusu s prošnjo, da bi nam prikrajšal dneve obiskanja. Saj smo Evharištičnemu Kralju vsedkar skazovali po svoji moči vdano ljubezen, saj smo mu prirajali tudi veličastne manifestacije na domačih kongresih. Pa so včasih čudna pota božje Previdnosti. Pridejo trenutki, tudi dnevi in daljša doba, ko bi mogli misliti, kakor da nas je Jezus zapustil, kakor da nas več ne mara.

Toda, ali se ni že n. pr. v življenju prvih prijateljev Jezusovih, svetih apostofov, večkrat podobno godilo! Tisti čas, ko je božji Učelnik nasitil v pustinji 5000 mož in fantov, ne všteti ženstva in otrok, je hotela ta množica Jezusa, ki jo je čudežno prehranil s kruhom, izbrati za kralja. Toda božji Zveličar je vse odslovil, apostolom pa naročil, naj veslajo na drugo stran Galilejskega morja, četudi je bilo vetrovno in so močni valovi ovirali naporno veslanje. Sam pa je

Karmel na Selu

(za praznik 16. julija).

B. Pengov: Karmelska Mati božja

Lansko leto so priradile sestre karmeličanke na Selu knjižico z naslovom: Karmelski škapulir. V njej razlagajo nastanek karmelskega škapulirja in v zvezi z njim karmelsko bratovščino. Ob koncu pa je razprto tiskana pripomba: »V naši škofiji imajo na Selu pri Ljubljani svoj samostan redovnice karmeličanke, ki posebno časte karmelsko Mater božjo. Njen praznik, 16. julij, se vsako leto zelo slovesno obhaja. Za ta praznik morejo v njih cerkvi, kjer ima Karmelska Mati božja lep oltar, dobiti vsi verniki tako imenovane porciunkulske odpustke pod navadnimi pogoji. To se pravi: kolikorkrat kdo od 15. julija opoldne pa do 16. julija opolnoči obišče

to cerkev in moli šest očenašev, zdravamarij in čast bodi, prejme popolni odpustek; prejeti mora tudi sv. zakramente.«

To nam bodi povod, da podamo v naslednjem nekaj misli o karmeličanskem redu, o prazniku Karmelske Matere božje in o cerkvi karmeličank na Selu.

»Red prebl. Device Marije s karmelske gore« ima svoje ime po gori Karmel, ki je v sveti deželi med Galilejo in Samarijo. Kdaj je red nastal, ni znano. Verjetno je, da so ga ustanovili križarji, gotovo pa, da so ga križarji zanesli tudi v Evropo. Posebno je proslavil red njegov najslavnejši general sv. Simon Stok (1165—1265). Po pobožnem sporočilu je sv. Simon Stok prejel škapulir naravnost iz Marijine roke.

Zgodovina tega reda našteva mnogo tisoč mučencev, ogromno število devic, ter še več spokornikov iz vseh stanov in obojnega spola.

Praznik je bil vpeljan proti koncu XIV. stoletja. Kot dan je bil določen 16. julij, to je oni dan, ko se je po pobožnem sporočilu Marija prikazala sv. Simonu Stoku. L. 1600. je pa bil ta praznik povzdignjen za ves karmeličanski red v praznik prvega reda.

Od tega časa dalje so pa začeli ta praznik praznovati tudi ostali verniki. Tako se je praznik širil pod naslovom: »Slovesni spomin Karmelske Matere božje« od škofije do škofije, od dežele do dežele, preko Italije, Španije, Portugalske in še dalje, dokler ga ni l. 1726. papež Benedikt XIII. odobril za vso cerkev.

Ko stopi človek v karmeličansko cerkev na Selu, dobi občut, kakor da je bila ta cerkev že v davnih časih podružnica župne cerkve sv. Petra v Ljubljani. Pa ne. Cerkev je zrasla obenem z ustanoviteljicami karmeličanskega reda na Selu. Prva priorica te samostanske družine je bila namreč Ana Morsey kot

redovnica: M. Marija Ivana od Križa, druga priorica pa njena rodna sestra Neža Morsey kot redovnica: sr. M. Terezija Jezusova.

L. 1889. je umrl baron pl. Lilienthal, dobri znanec in prijatelj pl. družine Morseyevih. Le-ta je zapustil v svoji oporoki karmeličanskemu samostanu vsoto 20.000 goldinarjev, ki je omogočila zgraditev cerkve na Selu.

Kmalu po veliki noči l. 1890. so pričeli z zidanjem cerkve in 24. novembra l. 1891. je novo cerkev blagoslovil knezoškof dr. Jakob Missia. Posvečena pa je bila cerkev šele 1904. Oltarno sliko sv. Jožefa je naslikal dunajski slikar Kastner. Cerkev je imela že v začetku stranski oltar s podobo Karmelske Matere božje. V jubilejnem letu 1939 — to leto je namreč minilo 50 let, odkar so se karmeličanke naselile na Selu — je bil postavljen nov kamnitni oltar po načrtih arhitekta Husa. Oltarni kip Karmelske Matere božje, križ in oba angela ob tabernaklju pa je izdelal akad. kipar Božidar Pengov. L. 1930. so prizidali posebno kapelico v čast sv. Tereziji D. J.

Da je cerkev zelo pripraven prostor za pobožno molitev, nam priča dejstvo, da skoraj ni nobenega časa čez dan, ko bi ne bilo v njej molivca. Na praznik Karmelske Matere božje je pa število obiskovalcev te cerkve od leta do leta vedno večje in tako naj bo tudi letošnje leto.

Paul Keller — Janez Pucelj

Mladi Dankelried je rekel komercijskemu svetniku: »No, glejte, bodoči gospod tast, stvar je taka. Mi Dankelriedi vendar nismo svojega imena zadeli v loteriji in ga tudi ne pridobili na borzi. Ime zveni že izza časa Rdečebradca, izza časa Hohenstaufovcev, ko na Hohenzolercce še nihče mislil ni. Dvanajsto stoletje — tako okrog tistega časa nekako; bitka pri Marengu ali Legnanu ali kako se že imenuje tista italijanska vas. Preklete imenitna starina! Zgodovina! Tradicija najstarejše sorte! Patina mnogih stoletij se drži grba. Takega imena človek ne spremeni. In zdaj še celo: Grof Enzenberg-Dankelried, — naa, tastek, tega vendar še sami ne verjamate. Enzenberg, samo zato, ker visi na tem imenu nekaj tovarn, s p r e d a j, in Dankelried naj caplja z a d a j, ah, naa, cesar se bo smejal, če mu boste kaj takega predložili.«

»Vi torej nočete?« vpraša komercijski svetnik.

»Naa,« reče mladi mož, ki se mu še precej poznajo jutrnji kozarčki, »nočem, Bog ve, da nočem! Na vekomaj ne! Bi bilo — tastek, ne imejte tega preveč za hudo — bi bilo za nas Dankelriede opičja sramota.«

Komercijski svetnik je bled, pa glas mu zveni poslovno mirno, ko reče:

»Tedaj, gospod grof, prav. Je končano med nama. Vaša zaroka z mojo hčerjo Margito je razdrta.«

»Kako — kaj — pravijo gospod tast...« reče grof, ki ga je strah streznil, »ah naa, vi se šalite, gospod tast; vprav zdaj, ko je gospod svak padel, ko mora vendar krepka roka vse...«

šel še dalje v samoto, kjer se je zatopil v molitev k nebeškemu Očetu za apostole, za vernike in za vse rodove poznejših stoletij.

Apostoli so se med tem mučili z veslanjem, dasi so bili že upehani od razdeljevanja kruha. Poleg tega so bili še potrti, ker se je Učenik odtegnil od njih. Kakor zapuščeni in brez moči so se čutili sredi besnečih valov.

Proti jutru, ko se je začelo svitati, pa zapazijo na valovih prikazen. Mislili so, da je strah in so se bali. Blížal se jim je Jezus sam, hodeč po valovih kakor po suhem. Potolaži jih in jim zakliče: »Ne bojte se! Jaz sem.«

Ali niso dnevi naših bridkih poskušenj prav podobni tistim uram, ko se je Jezus odmaknil apostolom in jih prepustil zapuščenosti brez tolažbe? V viharjih in negotovosti veslamo naprej. Jezus nas vabi za seboj na križev pot: »Kdor hoče za menoj priti, naj zadane svoj križ in naj hodi za menoj.« Križev je več vrst: eni so težji, eni so pa celo orošeni z mučeniško krvjo. Ali naj se jih branimo? Kristus je med nami, pa nam daje moč, da vztrajamo v njegovi ljubezni. Prišel bo čas, ko bo svojim sopotnikom in sotrpnikom podal roko v rešitev in prinesel krono zmage. Tudi nam še danes kliče: »Jaz sem tu! ne bojte se!«

Ganljivo, prepričevalno in krepko besedo prevzvišeneга nadpastirja je sledila skupna molitev žalostnega dela rožnega venca z ljudskim petjem po novem načinu. Po litanijah imena Jezusovega je zadonela po vsi cerkvi himna: Povsod Boga! C.

1900 letni jubilej. Če se spominjamo važnih zgodovinskih dogodkov, ki so za katoliško Cerkev pomenljivi, ne smemo prezreti, da je leto 1942. važno spominsko leto. Po sporočilu, ki se ga drže zgodovinarji, je stopil l. 42. po Kristusu prvak apostolov in prvi papež, sveti Peter, prvič na rimska tla.

Po prihodu Sv. Duha so se apostoli razšli oznanjat evangelij Kristusov. Sv. Peter se je podal v Samarijo. V Lidi je ozdravil čudežno bolnika Eneja, ki je bil že osmo leto neprestano v postelji. Iz Lide ga je pot privedla v Jope. Tam je od mrtvih obudil Tabito. Leta 35. pa je prispel v Antiohijo, kjer je ostal 7 let. Njegovo prihodnje bivališče je bilo v jeruzalemski ječi, kamor ga je velel vreči kralj Herod Agripa I.; nameraval ga je

po veliki noči umoriti. Sv. Peter je bil vkljenjen v verige in dva vojaka sta ga stražila noč in dan. A na čudovit način ga je angel božji rešil iz ječe, ker je cerkvena občina molila, naj bi ga Bog ohranil. Peter zapusti Jeruzalem in gre v svetovno prestolnico Rim, v središče svet vladajočega cesarstva.

Letos torej preteče — po teh zgodovinskih podatkih — 1900 let, odkar se je priselil na prvo rimsko škofovsko stolico poglavar sv. katoliške Cerkve. Ta spominski dogodek bo Cerkev primerno proslavila. Izšla bo tudi posebna spominska knjiga, ki jo bodo spisali odlični katoliški znanstveniki.

Novomašniki. V nedeljo, 5. julija t. l., na god sv. Cirila in Metoda, bodo prejeli tretji višji red letošnji novomašniki ljubljanske škofije in sicer gg.: Duhovnik Alojzij (Preska), Erjavec Karol (Višnja gora), Kozjak Franc (Smlednik), Markič Ivan (Naklo), Mušič Anton (Mengeš), Ocep Maks (Komenda), Ogrinec Jožef (Sv. Gregor), Pelan Jožef (St. Vid p. V.), Pustotnik Franc (Sela p. K.), Remškar Ivan (Brezovica), Šivic Ludovik (Mošnje), Tavčar Martin (Stara Oselica), Tomazin Ladislav (Tržič), Trdan Anton (Ribnica), Vroljih Franc (Sp. Polskava).

V goriški nadškofiji je bilo v zadnjem letniku 21 bogoslovcev za tri škofije. Posvečeni so bili za mašnike 30. maja t. l. Slovenski ondotni novomašniki so gg.: Črnigoj Vincencij, Lestan Aleksander, Oblesčak Slavko, Premrl Stanko, Rejec Slavko, Rusjan Ludvik, Sluga Ludvik, Krajnik Lucijan. — Novomašniki italijanske narodnosti so gg.: Bertotti Bartolomeo, Medeot Mario, Panzera Ottone. — Za tržaško škofijo 3 Slovenci in 3 Italijani: Stegel Franc, Zivic Marjan, Zgur Rudolf; Cavalierin Giovanni, Carletti Remigio, Colomban Italo.

Naročnikom v Hrvatski državi!

Vsa naročila, vplačila, reklamacije in drugo za naše liste Slovencev, Slovenski dom, Domo-ljub, Bogoljub in Slovenčevo knjižnico za teritorij Hrvatske države pošiljajte na; **Press import d. d. Zagreb, Kantačičeva 3**

»Idite!«

»Vi ukazujete grofu Dankelriedu, naj gre?«

»Da, glejte, da zginetel!«

»Poz — pozvem, ali ste zmožni dati zadoščenje, neotesana duša kramarska.«

Hudo užaljen odide.

Ta načrt se je torej izjalovil.

Toda komercialski svetnik Enzenberg je bil izmed ljudi, ki se ne uklonijo, če jim kaj spodleti, niti ne, če jih zadene nesreča; ki prvi strah ali nejevoljo urno premagajo in koj nato mislijo samo nato, kako bodo škodo popravili; ki jih bolelost nikdar ne omami, nikdar ne muči vest, ne ohromi strah, ne potare poraz, da bi obležali ob poti, marveč po padcu takoj šinejo kvišku in že isti trenutek spet vskočijo v veliki sprevod množice, ki roma k zemeljski sreči.

Denar izgubiti — slabo! Čas izgubiti — slabše! Živce izgubiti — najslabše! Trden, da ga krogla ne predere, je zoper sleherno nesrečo mož, ki ima železne živce.

Za premetene, previdne ljudi, kakršen je bil komercialski svetnik Enzenberg, so zvenela vojskina poročila že leta 1915. kaj kisljo; bitka na Marni zgubljena, Varšave niso mogli vzeti; in Enzenberg ni niti trenutek verjel vojnemu poročilu, ki je po strahovitem polomu na Marni govorilo, kako lahko bo dobiti nazaj desno krilo. Čez Nizozemsko je bil prejel Enzenberg na moč resna poročila. Slutil je, vohal, vedel je, saj je imel za borzne posle tenak nos — izgubljena zadeval Italija — Romunija — negotovi — oh, skoraj gotovo brezkončen polom. Povrh dinastija? Kdo ve? Tako težkih porazov ne preživi nobena vladarska rodovina. In plemstvo? Se že razsiplje. Vsak šomašter je postal častnik.

Kaj naj bi z veterinjaškim grofom?

Proč z njim!

Mladi Strelok! Ta bi bil za Margito! Tvrdba Strelok se najsijajneje razcvita. Stari je veleum. Zdaj seveda ima samo dvajset odstotkov delavstva v primeri z Enzenbergovimi obrati. Toda v bodočnosti? Na žalost je mladi Strelok tudi tam na fronti. Lahko se mu vsak dan pripeti kaj človeškega kakor Helmutu. To se ne sme zgoditi. Čemu ima človek zveze? Enzenberg-Strelok mora biti ime možu, ki vzame Margito, združi obe trvdki in ju popelje do zmage.

Dogovorila sta se, Enzenberg in stari Strelok. Tri tedne nato je bil mladi Strelok odpoklican. Grof Dankelried je moral na fronto, se je dal takoj ujeti Rusom in je umrl v Sibiriji. Po razkošnem življenju, ki ga je vsevidil živel, so bile malovredne ribe in neprestana neslana zelnica zanj le prevelika napaka v prehrani. Umrl je z otroškimi besedami: »Ah, ljuba domovina, kako lepo je bilo v tebi!«

Bila je zaroka v hiši Enzenbergovi. Margita, ki se ji je zdel na grofu samo naslov vreden, da se je poganjala zanj, se je brez ugovora vdala v voljo očetovo, da vzame zdaj mladega Streloka. Zdel se ji je mladi Strelok bolj moški, modrejši, ljubeznivejši kakor grof. Po gostiji, ki je bila v najzaupnejšem krogu, je komercialski svetnik prebral prošnjo, ki sta jo obe družini Enzenberg-Strelok naslovili na cesarja, da bi smeli združiti svoji imeni, da bi ti imeni nikdar ne izzveneli na svetovnem trgu.

Marijino vnebovzešje
Kopenj
Slika! Cebej

Spedizione in abbonamento postale
Postnina plačana
v gotovini

AVGUST 1942-XX

BOGOLJUB

Dobre knjige

Fantom! Zopet zlata vredna brošurica. Čim več takih, tem bolje, saj je potrebno, da se ista stvar, če je važna, večkrat in od več strani osvetli. V knjižici Salezijanske zbirke št. 203 do 204 je dr. Fr. Knific pojasnil poljudno in mikavno, kakšen naj bo fant v odnosu do sebe in kakšen do dekleta. — Ze zavest, da bi bilo usodno, če bi mlad človek v svoji objestnosti odklanjal pomoč dobrohotečega mladoljubca, je veliko vredna. V tej zavesti, dragi fant, sprejmi v roke to malo knjižico, pa jo preberi. Saj kar vleče. Vem, da boš pritrldil in vzkliknil: »Res je, kar je tu popisano. Značajan fant hočem biti tudi jaz. Poštenost v odnosu do ženstva hočem vsekdar ohraniti. Zavarovati hočem podlago za pravo srce sebi in osebi, ki mi jo je božja Previdnost namenila za tovarišico v življenju.

Samostansko življenje. Trudoljubivši kapucinski provincialni predstojnik o. Mavricij Teraš je spisal knjigo, ki je — kakor razvidno

iz naslova — v prvi vrsti namenjena kandidatom in kandidatkam za redovno življenje. O bistvu, namenu in pomenu redovništva je isti pisatelj že pred sedmimi leti oskrbel knjigo z naslovom »Za samostanskimi zidovi«. V tej novi knjigi deloma povzame vsebino prejšnje, nadaljuje pa s poukom o krščanski popolnosti, v redovnih obljubah,* redovnih pravilih in korni molitvi, o poklicnem delu i. dr. — Tudi o napakah, ki se utegnejo oprijeti te ali druge redovne osebe, je vrstil avtor posebno poglavje, dasi bi spadalo bolj v spored duhovnega vodstva novincev, ki so se odločili za redovni poklic. Po našem mnenju so take stvari manj prikladne za knjigo, »ki naj gre po domovini in po vseh krajih, kjer so razkropljeni rojaki.« — Isto bi bilo reči o pegah, ki se ome-

* Pravilno za obljuba. »Obljuba« je toliko kot obēt, das Versprechen; votum, das Gelübde, je zaobljuba.

njajo o nekaterih izmed 115 kratkih življenjepisih iz zgodovine domačega kapucinskega reda. Opisi so sicer zanimivi in marsikdo, ki je prijatelj kapucinskega reda, bo že zastran teh opisov knjigo naročil; prah pa, ki se nabere povsod, kjer bivajo ljudje, spada v svarilo v domačo kroniko. — Beseda g. pisatelja je zgovorna, preprosta, ne učenjaška. Ker gledamo na koristno jedro in vzvišeno nalogo knjige, malenkostnih jezikovnih in drugih pogreškov ne pretehtujemo. Knjiga se naroča: Kapucinski samostan, Ljubljana.

Ilijada je naslov knjigi, ki jo je izdala Družba sv. Mohorja; najlepša starogrška junaška pesem v slovenskem jeziku. Vzorno jo je prevedel profesor Sovre. Ker je izvirnik obširen — obsega namreč blizu 16.000 verzov, — nam je podal predstavljavec samo najlepše dele (nekaj čez 4000 verzov), toda je vsa ostalo vsebino na kratko povedal v nevezani besedi, tako da se bralec z lahkoto seznanil s celotno napeto zgodbo.

Odpuski za avgust 1942-XX

1. Sobota, prva v mesecu. *Vezi sv. Petra.* P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., opravilo kakšno nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadostijo za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.

2. Nedelja, prva v m. *Porcijunkula.* Čl. r. v. br. 3 p. o.: a) če so pri mes. proc.; b) če v br. c. molijo p. n. sv. o.; c) če v br. e. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — P. o. 1. čl. br. sv. S. J.; 2. tistim, ki nosijo viš. škap. — *Porc. odp.:* Od večraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih ter v tistih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki pore. odp. tollikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo tam p. n. sv. o. vselej vsaj šestkrat Očenaš, Zdrava Marija in Čast bodi... Odp. se morejo darovati tudi dušam v v. — (Spoved se lahko opravi že od 26. jul. dalje, ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obh. pa 1. ali 2. avgusta, lahko tudi v osmini — kar velja sedaj za vse odp. Tistim, ki se spovedujejo vsak teden ali vsakih 14 dni in prejemale sv. obh. skoraj vsak dan, za pore. odp. ni treba posebej spovedi.)

4. Torek, sv. Dominik. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. e., kjer ni redovne.

5. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravilo kakšno nabožno vajo na č. sv. Jožefa, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.

6. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. e.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. e.

7. Petek, prvi v m. *Sv. Kajetan; Bl. Agatangel.* P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premišlujejo o dobrotljivosti S. J., sprejmejo spravno obh. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor 6. dan; 4. čl. br. karm. M. b.; 5. tistim kakor 4. dan.

9. Nedelja, sv. Janez Vianey. P. o. kakor 4. dan.

11. Ponedeljek, *Suzana D. P.* o. tretjered.

12. Torek, sv. Klara. P. o. kakor 4. dan. — V. o.

15. Sobota, *Vnebovz. M. D.* P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 4. dan; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. N. Lj. G. v br. e.; 4. čl. r.

v br. v kateri koli e.; 5. tistim, ki nosijo viš. škap.; 6. čl. br. č. S. M.; 7. čl. br. za d. v. v.; 8. čl. Mar. dr.; 9. čl. Družbe kršč. družin; 10. čl. škap. br. karm. M. b.; 11. tretjeredn. — V. o.

16. Nedelja, sv. Joahim. P. o. kakor 4. dan; čl. škap. br. karm. M. b.

17. Ponedeljek, sv. Rok. P. o. kakor 4. dan.

18. Torek, sv. Helena. P. o. tretjered.

19. Sreda, sv. Ludovik. P. o. kakor 4. dan.

22. Sobota, *Mar. 7. radosti; preč. Srce Mar.* P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor 6. dan; 3. tistim kakor 4. dan. — V. o.

24. Ponedeljek, sv. Jernej. P. o. čl. družbe sv. P. Klav., če molijo za razš. sv. vere in p. n. sv. o.

25. Torek, sv. Ludovik, kr. P. o. kakor 4. dan — V. o.

26. Sreda, *Bl. Bernard.* P. o. kakor 4. dan.

28. Petek, sv. Avguštin. P. o. tistim, ki nosijo viš. škap.

30. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.

Nikoli še, ljubljena Mati,
te ni iskalo takó
srce in oko,
kot danes te išče,
hiti za teboj
v nebeški dom tvoj.

Poglej nam kot mati otroku
globoko, globoko v srce,
štej naše želje!
Zakaj so nebesa
vsa dražja nam zdaj,
o Mati, zakaj?

Ortovi so naši v razkošju...
Pogledi na njih ne vise,
v daljave hite...
Kdaj zopet bo
v rožicah naših smehljaj,
kot bil je nekđaj?

Óseh src govorico razumeš,
se sklanjaš nad tisoči rok
vseh svojih otrok...
Ljubezen gre tvoja
čez meje, čez čas;
o, misli na nas!

U nebo uzeta

Sveto pismo sicer ničesar ne pripoveduje o Marijini smrti in njenem vnebovzetju. Toda vendar je prepričanje, da je Marija v resnici umrla in bilo na to tudi njeno telo vzeto v nebesa, v Cerkvi tako živo, da bi se hudo pregrešil zoper vero, kdor bi tajil Marijino vnebovzetje. Cerkve je namreč skrivnostni Kristus, ki živi v njej in po njej, zato je nezmotljiva v svojem splošnem prepričanju. Kajti Kristus se motiti ne more.

Kristus, Bog-človek, je sin Marijin. Kri iz njene krvi, meso iz njenega mesa. Marija je začeti Kristus in po njegovem vnebohodu so Marijino telo v nekem oziru sveti ostanki Kristusovi. Zato se povsem upira krščanskemu čutu, da bi bilo to Marijino telo katerikrat predano v plen črvom, da bi bilo izročeno gnilobi in trohnobi. Kar se je zgodilo z lastnim telesom Kristusovim, da je veličastno vstalo od mrtvih in se dvignilo v nebo, isto se je moralo zgoditi z njegovim začetim telesom, ki je Marija.

Bog je z največjim čudežem čuval

Marijino telo, da ga je kljub materinstvu obvaroval deviško in nedotaknjeno. Ali si potem moremo misliti, da bi ga končno prepustil in izročil gnilobi in trohnobi ter črvom? Bog bi bil podoben stavbeniku, ki bi bil zgradil najsijajnejšo palačo, največjo mojstrovino, čudo sveta zato, da bi jo končno oskrnil, razdejal in razrušil.

Marija je soodrešenica človeškega rodu. S Kristusom je trpela, s Kristusom umirala pod križem in njene dušne bolečine se ne morejo v svoji strašni veličini primerjati z nobenim drugim trpljenjem na svetu. Kajti trpljenje je tem večje, čim večja je ljubezen do tistega, s katerim trpimo. Tako pa nihče ni ljubil še na svetu, kot je Marija ljubila svojega Otroka. S tem trpljenjem je Marija dopolnjevala Kristusovo odrešilno delo — ne tako, kakor da ne bi mogel Kristus sam za nas zadostiti, a vendar je dodala Kristusovemu odrešenju še svoje nad vse veliko zasluženje. Kristus in Marija sta v odrešilnem delu za ubo-

gega človeka kakor dva pevska glasova, ki se najlepše ujemata in dopolnjujeta. Ali si moremo misliti, da bi se to soglasje ob Marijini smrti naenkrat spremenilo v zoprno neubranost: da bi Jezus s svojim poveličanim telesom šel v nebo, Marijino telo pa bi razpadalo, gnilo in trohnelo?

Vsi ti in podobni razlogi so vedno globoko živeli v zavesti sv. Cerkve in moremo šteti resnico o vnebovzetju poveličanega telesa Marijinega med nezmotljivo ustno izročilo sv. Cerkve, sporočeno od samih svetih apostolov.

Marija živi v nebesih z dušo in telesom. Najvišja v nebeški slavi med vsemi ustvarjenimi bitji. Tudi višja kot angeli, ne sicer po svoji naravi, zato pa tem višja po svoji časti in slavi, po svojem plačilu in veselju.

Nobeno ustvarjeno bitje v nebesih ni v tako polni meri deležno božjega življenja kot Marija. Noben angel, kaj šele svetnik, ni tako tesno privzet v večni krogotok neizmerne ljubezni, ki jo tri božje osebe žive med seboj. Zato tudi noben angel in noben svetnik ni tako blizu Boga kot Marija. Zato noben angel in svetnik nima take moči pri Bogu, kot jo ima prav božja Mati.

Ta božja Mati pa je tudi naša mati. Mati, ki nas ljubi, kot nas ne more ljubiti nobena zemeljska mati. In ta nebeška Mati neprestano prosi za nas. In njena prošnja pri Bogu ni nikdar zastoj, kajti preblizu mu je, da je ne bi hotel uslišati. Kakšna tolažba je za nas to v vseh stiskah življenja, dušnih in telesnih, kakšna trdna in neomajna opora brezmejnega zaupanja v njeno priprošnjo!

Zato vztrajajmo in ne obupajmo!

Marijin grob v Jeruzalemu

DR. A. SNOJ

K PRAZNIKU VNEBOVZETJA BL. DEVICE MARIJE

Po starem in zelo dobro utemeljenem izročilu je bl. Devica Marija umrla v Jeruzalemu pri apostolu Janezu. Kot kraj njene smrti se označuje že od najstarejših časov grič Sion v južnem delu mesta; cerkev Marijine smrti (»Dormitio«) v neposredni bližini obednice, v kateri je naš Gospod obhajal zadnjo večerjo, še danes ohranja spomin na kraj, kjer je božja Mati blaženo umrla.

Truplo Marijino pa ni bilo pokopano na Sionu, ampak po tedanji šegi zunaj mesta v Cedronski dolini, ki se sme po pravici imenovati »dolina grobov«. Tam so že nekdanj in tudi še danes Jeruzalemčani pokopavajo svoje rajnike. Tu, v Cedronski dolini, ki se včasih imenuje tudi dolina Jozafat, se je zgodilo to, kar Cerkev že od vsega početka veruje in bo prej ali slej slovesno proglašeno za versko resnico: telo tiste, ki ni bila obremenjena s izvirnim grehom, telo, v katerem je božja Beseda meso postala in najprej prebivala, ni strohnelo, kakor

strohne telesni ostanki slehernega človeka, ampak je bilo takoj po smrti poveličano vzeto v nebo.

Kakšen je bil grob, kamor so apostoli Marijo takoj po smrti položili? Čeprav sv. pismo o tem nič ne poroča, vemo, da je bil tak, kakor so bili grobovi tistega časa sploh in kakor je bil tudi grob Kristusov, namreč v skalo vsekano. Okrog Jeruzalema ni globoke zemlje, da bi trupla mrtvih vanjo pokopavali; zato so za rajnike pripravljali posebne skalne votline z ozkimi, nizkimi vhodi, katere so zapirali z okroglimi ali štirioglatimi kamni. V grobni votlini je truplo, zavito v platnen prt, počivalo na nekaki skalni polici, ki je bila izklesana v trdem kamnu. Taki grobovi iz Kristusovih časov so se našli ne samo v Cedronski dolini, ampak tudi v bližini Kalvarije in na severni strani Jeruzalema.

Kakor dobro vemo, kje je bil grob Kristusov, tako vemo tudi za Marijin grob. Čeprav so namreč apostoli že ne-

Vhod v cerkev Marijinega groba

kaj dni po Marijini smrti našli njen grob prazen, kakor poročajo stari viri, so vendar s spoštovanjem zrlji na kraj, kjer je bila Marija poveličana vzeta v nebo, in so spomin na ta kraj ohranili tudi poznejšim rodovom. Že od najstarejših časov se časti Marijin grob v neposredni bližini getzemanskega vrta, tik ob cesti, ki danes vodi čez strugo potoka Cedrona na Oljsko goro. Prvotno so se verniki tam samo zbirali, da so v duhu obnavljali spomin na Marijino smrt in njeno vnebovzetje; ko pa je po cerkvenem zboru v Efezu (l. 431.) češčenje Marije, božje Matere, po vsej Cerkvi zacvetelo, je bila skromna votlina Marijinega groba najprej spremenjena v kapelico, nato pa še v istem stoletju (okr. l. 455.) razširjena v mogočno cerkev Marijinega vnebovzetja.

O zgodovini te cerkve nam je ohranil nekaj zanimivih podatkov cerkveni učenik sv. Janez Damaščan (umrl l. 754.). Ko je namreč ob neki priliki v cerkvi Marijinega vnebovzetja govoril pred veliko množico škofov, duhovnikov, redovnikov in pobožnih vernikov, je po-

vedal, da je našel v starih knjigah zapisano tole: Ko je šel jeruzalemski patriarh Juvenal l. 451. na cerkveni zbor v Kalcedon, sta ga v Carigradu prosila cesar Marcian in cesarica Pulherija za Marijine svetinje: »Veva, da je v Jeruzalemu prva in najslavnejša Marijina cerkev na kraju, ki se imenuje Getzemani, tam, kjer je bilo Marijino telo položeno v grob. Prosiva, da nama pošljete kake svetinje v varstvo našega mesta.« Juvenal je odvrnil: »Čeprav v sv. pismu ni ničesar zapisanega o Marijini smrti, vemo iz najstarejšega izročila, da so apostoli našli Marijin grob, ko so ga odprli, prazen.« — Da bi vsaj nekoliko ustregel želji pobožnega cesarja in cesarice, je pozneje poslal patriarh v Carigrad nosilnico in mrtvaški prt, v katerega je bilo zavito Marijino telo.

Hvaležna za dragocene relikvije, sta cesar Marcian in cesarica Pulherija zgradila na kraju Marijinega vnebovzetja lepo cerkev v obliki osmerokotnika z mogočno kupolo. Pod cerkvijo je bila kripa (spodnja cerkev), ki je imela obliko latinskega križa; v podolžni ladji te

Sv. Jernej, 24. avgusta
Gotska freska iz 15. stoletja na Suhu

kripte je stal v skalo vsekan grob Marijin.

Zgodovina cerkve Marijinega vnebovzetja je tako pestra, kakor zgodovina skoraj vseh palestinskih cerkva. Trikrat je bila zgornja cerkev sezidana in trikrat zopet porušena. Ko so v srednjem veku križarji osvojili Jeruzalem, so cerkev obnovili v vsem prvotnem krasu in jo izročili v varstvo menihom benediktincem, za katere so poleg cerkve zgradili lepo opatijsko poslopje. Toda že l. 1187. je sultan Saladin, ko je postal gospodar Jeruzalema, dokončno porušil gornji del cerkve in zraven stoječo opatijo. Od tistega časa naprej je ostala samo kripta, ki je kljub hudim viharjem ohranila svojo prvotno obliko do danes, čeprav o kaki lepoti danes ni govora. Gospodarji cerkve so namreč razkolni Grki in Armenci, ki so že pred kakimi 180 leti s silo in zvijačo od tod pregnali

frančiškane in se tako polastili svetega kraja.

Tiha žalost obide pobožnega romarja, ko s svečko v roki pride po 48 širokih stopnicah v temno kripto. Častitljiv portal, zložne stopnice, križarske grobnice ob strani, stene v kripti, vse to priča o slavni zgodovini kraja. Toda niti enega dostojnega okraska ne najde oko. Sama neokusna navlaka, ki so jo nagromadili neuki razkolni menihi, da bi za silo izpolnili praznino. Zraven pa vonj po olju, svečah, plesnobi, ki skoraj duši in skrajno neprijetno lega na pljuča. Duša in oko se razveselita samo ob Marijinem grobu, ki stoji sam zase, v podolžni ladji, za armenskim oltarjem. Obložen je z marmornatimi ploščami; okoli po stenah vise slike, predstavljajoče Marijino vnebovzetje; številne oljnate svetilke razsvetljujejo temačni prostor. Nehote zdrkneš na kolena, se zatopiš v pobožno premišljevanje in spoštljivo poljubljaš prostor, na katerem je nekoč ležalo deviško telo nebeške Matere Marije. Čeprav je ta prostor skromen, oropan dostojne svetlobe in umetniških okraskov, je vendar pobožen romar Bogu iz srca hvaležen za dragocene trenutke, ki jih more prebiti ob Marijinem grobu.

Marija, kraljica cerkvene edinosti, naj kmalu izprosi, da bi se vsi kristjani združili v eni sami Cerkvi, pod enim vidnim poglavarjem. Potem se bo stara slava tega svetega kraja hitro obnovila in vsi kristjani bodo tu v bratski edinosti čistili spomin presvete Bogorodice, v nebo vzete Kraljice krščanskega Vzhoda in Zahoda.

Od vseh strani se obračajo na človeka, praviš. Kakor bi rad pomagal, pa vselej res ne moreš. Tako se opravičuješ in se delaš sočutnega. Gotovo je, da ne moremo pomagati vsem in dostikrat je sočutje res vse, kar moreš dati. Toda velikokrat, ko gre za zabavo, osebno ugodje ali nagnjenje in strast, nisi kar nič v zadregi. Tedaj vedno najdeš pot, da si pomagaš. Koliko je torej vredno opravičevanje in sočuten obraz?

KRUH OTROK

Zdaj pa že od srca znamo moliti: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh!« Vsak dan tudi bolj razumevamo tisto vzgojno modrost, ki zahteva, da vsako drobtino, ki pade na tla, pobereмо in poljubimo, zakaj kruh je božji dar! Bog nas jemlje v trdo šolo, da nam gre počasi v glavo modrost naših vernih prednikov!

Vsak oče mora skrbeti za kruh svoji družini. Delovne moči očeta in matere se v tej skrbi za vsakdanji kruh neprenehoma kar izčrpajo. Starši otrokom življenje dajo in ga potem še vedno hranijo — s tem, da se sami žrtvujejo in razdajajo. To naredi ljubezen, ki gori za druge in nase ne misli. Zato pa toliko spoštujemo ljubezen svojih staršev!

Mučeništvo sv. Lovrenca. 11. avgust
Ljubno — Leop. Layer

Tudi Bog je naš Oče. Po milosti smo njegovi otroci, njemu podobni in njegove narave deležni. S tem pa, da nas je posinovil — to je: vzel za svoje — je prevzel tudi posebno skrb za naš kruh. Ker je Bog, njegova očetovska ljubezen prekaša neizmerno vsako ljubezen človeškega očeta. Zato moremo pričakovati, da bo tudi kruh, ki nam ga daje nebeški Oče, boljši, dragocenejši od kruha, ki ga more dati zemeljski oče.

Nebeški Oče nam daje nebeški kruh. Želi, da bi njegovi otroci, čeprav so še v pregnanstvu tega življenja, uživali kruh z njegove mize. O tem kruhu je govoril Jezus: »Kruh božji je namreč tisti, ki prihaja iz nebes in daje svetu življenje« (Jan 6, 33). Ta kruh je Jezus sam v skrivnostnem zakramentu sv. Rešnjega Telesa. O tem božjem kruhu pravi sv. Avguštín: »Čeprav je Bog vsemogočen, ni mogel dati več; čeprav je neskončno moder, ni vedel dati več; čeprav je neskončno bogat, ni imel ničesar več od tega, kar nam je dal in nam vsak dan daje v tem čudovitem zakramentu.«

In s kolikó žrtvijo nam je mogel pripraviti Oče ta sveti kruh! Kako radi pozabljamo, da je sv. Rešnje Telo spomin Jezusovega trpljenja, ne le zakrament, marveč tudi daritev. Bog je dal svojega Sina, da trpi za nas na križu in tako postane za nas darovano Jagnje, ki naj ga uživamo kot nebeško jed. Jezus sam pa se je daroval iz vdane, pokorne popolne ljubezni do Očeta.

Tako je pripravila le nedoumljiva ljubezen Očeta, ki je Sina dal za nas, in Sina, ki se je daroval za nas — ljubezen, ki je prav vse dala, kar je imela — kruh božjim otrokom! Res neskončno dobrega Očeta imamo! Ako človeška pesem nikdar ne more dovolj lepo peti o ljubezni staršev, zlasti o materini, kdo naj bi mogel dovolj reči o ljubezni

božji do prerojenih otrok! Kakor je otroku včasih zaradi velike ljubezni staršev kar nerodno in se nima za vrednega tolike skrbnosti, tako se nam ob vglabljanju v Očetovo skrbnost za naš vsakdanji kruh prebujajo čustva sv. Petra, ki je po čudežnem ribjem lovu padel Jezusu pred noge in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek« (Lk 5, 8). Vendar brez Očetove skrbeče ljubezni nam ni živeti, zunaj Očetove hiše je gluha tema in mrzla noč, zato moramo biti Očetu le še bolj hvaležni in se potruditi, da bomo dobri otroci, ki Očetovo ljubezen razumejo in jo vračajo s tem, da živijo tako, da je oče zadovoljen.

In ni konec te skrivnostne ljubezni, ki nam pripravlja božji kruh! Nebeško jed moramo uživati tako, da se ne bojimo, ko se ji bližamo; božja bližina navdaja namreč človeka s strahom — in ne le v stari zavezi, ko so se Izraelci tresli pod Sinajsko goro, temveč v novi zavezi, saj beremo, da je apostole po Jezusovih čudežih obhajala groza! Božji kruh naj bi dalje ljudje uživali tako, da je zanje primerno; najlaže ga jemo tako kakor vsakdanji telesni kruh.

Zato se je Jezus — skrnil pod podobi kruha in vina. V tej obliki ga radi sprejemamo in ne bojimo se ga, ko prihaja, podobno ga uživamo kakor zemeljski kruh. Da pa je mogel sebe dati v skrivnosti kruha in vina, je moral razveljaviti naravne zakone. Zakaj po zakonih narave je tam, kjer sta oblika in okus kruha, tudi kruh sam. V sv. Rešnjem Telesu pa oblika in okus ostaneta, a kruha ni nič, temveč na skrivnosten način je pričujoče Telo Gospodovo, z njim pa tudi Jezusova kri in duša ter njegovo božanstvo. Torej ves Jezus, Bog in človek! Zaradi človeka Bog spreminja v tej nebeški jedi naravne zakone, ki jih je sam dal! Le izrečna beseda Jezusova nas more prepričati, da je to res tako! Toli-ka je ljubezen božja do posinovljenih otrok!

Ta ljubezen pa je tudi Očetovo naročilo, naj jo posnemamo. Otroci naj bodo tudi v ljubezni Očetu podobni. Če Bog spreminja naravo, da nam more dati nebeški kruh, mora ta kruh tudi nas

Sv. Rok. 16. avgusta
Mali grad — Delo Facija 1720

spreminjati. Vedno bolj moramo po tem kruhu postajati dejansko božji. Pri uživanju tega kruha se nam množi milost, a tudi misli in dela naj bodo vedno bolj v skladu z božjim življenjem, ki ga nam ta kruh hrani in krepi. »Staro preide naj, novo vse bodi zdaj; srca, misli in dela vsa,« poje sv. Tomaž Akvinec.

Prav ta nebeški kruh je tako v naši duši sveti kvas, ki nas preoblikuje vedno bolj v božje otroke. Ko uživamo telesno hrano, si jo prilličimo, to je spreminjamo v svoj organizem. Ko uživamo božji kruh, pa ta naše duše prilikuje sebi; zakaj močnejši organizem spreminja vase slabejšega. Tako prav po tem kruhu zorimo za nebeško pojedino, kjer bomo uživali Boga naravnost, ne samo skritega v skrivnostni eharistični jedi. Prav uživanje sv. Rešnjega Telesa je porok, da bomo dosegli cilj vse milosti: večno življenje, ki je božjemu podobno. Ob-

hajilo je nedoumljivo združenje z Bogom, kar je cilj vsakega verstva in kar v krščanstvu tako čudovito dosežemo že na tem svetu.

Sv. Pavel, ki je mnogo premišljal in lepo pisal o božji ljubezni, nas spodbuja: »Posnemajte torej Boga kot ljubljene otroci in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus ljubil nas« (Ef 5, 1 sl.). In če

često ne znamo ceniti Očetove skrbi in sreče Očetove hiše in smo kakor izgubljeni sin zaverovani v vse drugo, ali če godrnjamo, ko imamo pri Očetu vsega v obilju — kakor je godrnjal v priliki prvorojenec — zakrijmo svoj obraz z rokami, premislimo in se spet z vdanim srcem vrnimo k dobremu Očetu, čigar ljubezen mejá ne pozna.

Apostolska gorečnost ZA DUŠE

A. L. STRUPI

Težnje sodobnega človeštva gredo za tem, da se na svetu ustvari nov boljši in pravičnejši red. »Nov gospodarski red, nov socialni red, nova razdelitev zemskih dobrin!« to so gesla sedanjega časa. Upravičene, zelo upravičene zahteve! Vsi ljudje, vsi stanovi, vsi narodi naj imajo možnost življenja in napredka, pravico do zmernega blagostanja.

Krščanstvo, katoliška Cerkev odobrava pravično borbo za boljše gospodarske in družabne razmere. A poleg socialne reforme oznanja tudi nujno potrebo npravnega preroda ljudi. Ako se ljudje notranje ne izboljšajo, ne oklenejo resnice, ne ravnajo po krščanski pravičnosti, ako se ne podvržejo zapovedi ljubezni, bodo vse zgolj zunanje preosnove malo izdale. Z novim socialnim redom mora priti »nov človek«. Prav za prav je treba reči: razmere bodo boljše, kadar se bodo izboljšali ljudje. In to se bo zgodilo, če se človek izboljša in prenovi v svojem srcu in mišljenju, v nesebičnosti in plemenitosti svoje volje.

Nravna obnova pa more priti edinole iz evangeljskega duha, ki ga oznanja krščanstvo. Pij XI., veliki oznanjevalec prave rešitve modernemu človeštvu, je to z vsem poudarkom zopet in zopet ponavljal. Pravičnost in ljubezen, duhovna vzajemnost in duhovno edinstvo, občá, dejavna ljubezen, duhovne, večne dobrine, pridobivanje duš za Kristusa, gorečnost za razširjanje Kristusovega kraljestva; ta program mora katoliška Cerkev, ki je duhovna sila, oznanjati sedanjemu svetu, ki se pogrèza v poganstvo.

Narodom, človeški družbi grozi neizmerno zlo in strašna škoda, če bi se zgodilo, da bi duše, odrešene s Kristusovo krvjo, zavrgle krščanstvo in drvele v večno pogubo. Krščanstvo mora vse storiti, da to prepreči.

Vzplamteti mora nova apostolska gorečnost! Treba nam je krepkih Kristusovih borcev, ki se bodo z vsemi močmi trudili, da rešijo človeško družbo grozeče propasti. Imeti morajo v prvi vrsti gorečnost za duše, za njih neprecenljivo vrednost in večno srečo.

Gorečnost za duše izvira iz ljubezni, ki je med vsemi krepostmi najvišja. In

Domač oltarček presv. Srca Jezusovega

le silna, dejavna, neutrudljiva ljubezen ima za sad apostolsko gorečnost.

Kdor je poln ljubezni do Boga, kdor ne pozna drugih višjih ciljev kakor slavo božjo, se v sveti ljubezni zanjo žrtvuje pri vsaki priložnosti. Veseli se vsega, kar pospešuje čast božjo, žalosti ga vsaka nečast in žalitev, prizadejana Bogu. Ne občuti pa tega samo za sebe, ampak tudi za druge ljudi. Bog mu je zanj in za druge najvišje dobro. O, ko bi te vendar vsi ljudje poznali! je naprej in naprej ponavljal sv. Ignacij, ves vnet od svetega ognja. Gorečnost za duše je visoka stopnja ljubezni do Boga, ki stremi za tem, da bi Boga ljudje spoznali in ljubili.

Najvišji vzor apostolske gorečnosti za duše je sam Odrešenik, Jezus Kristus. Ljubezen do njega nas uči ljubezni do duš. Njegovo Srce je na zemlji bilo in drhtelo v silnem hrepenenju po dušah. In sveti plamen te njegove ljubezni gori dalje brez prestanka, ker Jezus presrčno želi, da bi se kraljestvo nebeškega Očeta vse bolj napolnjevalo s častilci božjimi. Če Jezusa, svojega in drugih ljudi Zveličarja, zares ljubimo, ali nas ne bo ljubezen z njim združila v istem mišljenju in čutenju? Zveza z Jezusom, zveza ljubezni, nas uči ljubiti vse, kar ljubi Jezus, zlasti duše, ki so mu najdražje. In duše so tako dragocene, da je Jezus sprejel zanje največje žrtve, da je nase popolnoma pozabil, da je vse svoje odrešilno poslanstvo ravnal po vrhovnem namenu zveličanja duš. On, neskončni Bog, je samega sebe izničil, sprejel nase podobo hlapca, postal ljudem enak, da

bi jih po svojem žrtvovanju povzdignil k bogopodobnosti. Zgled Jezusov je šola gorečnosti za duše, ki naj navduši vse Jezusove ljubitelje.

Ljubezen božja nas uči ljubiti tudi bližnjega. Saj v vsakem človeku ljubimo Boga, božje delo, podobo božjo, milosti in čudovita dela, ki se dogajajo v odrešenih in posvečenih dušah. Vsa največja dela božjega stvarjenja, odrešenja in posvečevanja so potekla iz božje vse-mogočnosti, modrosti in ljubezni zaradi duš in njih večne sreče. Ali ni to močan nagib, da svojega bližnjega zaradi njegove dragocene duše ljubimo z neutrudljivo apostolsko gorečnostjo?

Kaj pa ta vse obsega? Ali ne to, da imamo odrpte oči za nevarnosti, ki prete dušam, za bedo in bridkosti, ki jih mnoge duše trpe, za strašno trpljenje, ki jih utegne zadeti v večnosti! Vse to moramo v apostolski gorečnosti občutiti enako kakor nevarnosti in bridkosti lastne duše. Saj ni razlike med mojo in tvojo dušo, sreča in poguba vseh je popolnoma enaka.

Gre pa za najodločilnejšo srečo in za najžalostnejšo pogubo. Ali moremo biti ob tem hladni, ravnodušni? Ali ne vidimo celih množic v skrajni dušni bedi in najhujši nevarnosti? Ta nevarnost je hujša od ognja in povodnji, pogubnejša od katere koli telesne nesreče. Ako smo kristjani božji, duhovni, nadnaravni, Jezusovi prijatelji in učenci, ljubitelji svojega bližnjega, ali moremo prezreti največji človekov zaklad? Sodelujmo pri tako potrebni obnovi sveta z apostolsko gorečnostjo za reševanje duš!

DR. FR. LUKMAN

Zakramentalna milost

Jezus Kristus je postavil sedem zakramentov. Vsi podeljujejo ali pomnožujejo človeku posvečujočo milost, vendar tako, da posvečenje, ki ga dá en zakrament, ni isto kakor posvečenje, ki ga dá drug zakrament. Ko bi bilo isto, bi ne bilo razloga, zakaj je Gospod postavil sedem zakramentov.

Posvečujoča milost ni nekaj mrtvega ali nedejavnega, ni talent, ki naj ga

človek brez haska zakoplje, ampak je počelo ali vir življenja, ki sili v dejavnost. Duša je počelo naravnega življenja in ima svoje delovne zmožnosti, po katerih deluje in mora delovati, kajti življenje ni nekaj negibnega in mirujočega, marveč je neprestano delovanje in gibanje. Tako tudi posvečujoča milost, ki je duša duše, to je, v dušo položeno in vsajeno počelo nadnaravnega življe-

Pred leti je izšla knjiga »Moje službe«. Bila je zanimiva, več kot podučna, marsikaj je odkrila, toda še več — zamolčala.

Ne smete misliti, da hočem prav mehkočutno zagovarjati služkinje, ki so nekaterim ljudem pač le samo pridne, manj pridne, običajno pa le delavke in nič več.

Ne. Gre mi le za to, da vsaj malo odgrnem zastor za tem vsakdanjim dogajanjem in malo osvetlim napake, velike in male, ki spremljajo naše domače življenje.

Prvič: priznam, da so svojčas bile naše služkinje ali bolje gospodinjske pomočnice bolj zveste, bolj stanovitne v službah.

Drugič: dobro vem, da tovarne danes vzamejo na tisoče dobrih delavk, ki bi sicer prešle v gospodinjsko stroko, in da so tam zaposlene v

Velik madež v zasebnem in javnem življenju je laž. Mala in velika laž. Laž, o kateri pravijo, da nič ne škodi, in laž, ki prinaša razdejanje in smrt. Mislimo na predrzne in čisto zavestne laži, ki jih danes širijo mnogi ljudje samo zato, da se pogloblja sovraštvo do vere, do verskega življenja, do Cerkve, do škofa, do duhovnikov. Pa četudi je laž tako debela in neumna, da jo v prvem hipu lahko z roko otiplješ — nič ne dé: ljudje, ki jim je versko življenje zoprno, jo sprejmejo in naprej prodajajo kot sveto resnico samo zato, da si s tem tolažijo svojo vest in opravičujejo svoje življenje brez božjih zapovedi. Zato jim je vsaka laž dobrodošla, naj bo še tako očitno zlagana.

nja božjih otrok, neka deležnost in podobnost večno dejavne božje narave: je počelo nadnaravnega življenja in delovanja, ne pa brezdelnega mirovanja. S posvečujočo milostjo nas Kristus izvoli in postavi, da gremo in obrodimo sad in da naš sad ostane (prim. Jan 15, 16).

Zakramenti nam podeljujejo to nadnaravno življenjsko počelo, naravnano na dejavnost, ki ustreza posebnim namenom, za katero je Jezus posamezne zakramente postavil. Vsak človeka posveti, toda ta, po zakramentu podeljena posvečujoča milost je naravnana na posebno, čisto določeno dejavnost človeka in mu v ta namen zagotovi posebno pomoč dejanskih milosti. Nekaj primerov naj to pojasni!

Zakrament pokore vrne grešniku, ki je bil smrtno grešil, nadnaravno življenje, posvečujočo milost. Ta v zakramentu pokore vrnjena milost pa je prav posebno naravnana na odpor zoper tistega sovražnika, ki je bil kristjanu nadnaravno življenje milosti vzel, torej zoper tiste grehe, ki so ga prej smrtno ranili. Spokornik naj se zaveda, da vstane iz spovednice ne le prenovljen in od Boga zopet posinovljen, ampak tudi posebej pokrepčan, da bo s po-

možjo dejanskih milosti zvest trdnemu sklepu, ki je bil iz njegovega kesanja dozorel. Seveda mora z milostmi sodelovati. Obhajancu, ki prejme podoben kruha Gospoda samega, »živi kruh, ki je prišel iz nebes« (Jan 6, 51), pomnoži življenjsko moč posvečujoče milosti, utrdi življenjsko skupnost s Kristusom in okrepi ljubezen, od katere prihaja notranja rast. Bolniku, ki prejme sveto maziljenje, se pomnoži posvečujoča milost, a ta milost je naravnana na namen tega zakramenta: naravnana na dejanske milosti, ki bolniku pomagajo vdano prenašati tegobe bolezni, premagati slabost volje in vztrajati do konca. V zakramentu sv. zakona je pomnožena posvečujoča milost naravnana na dejanske milosti, ki jih bosta zakonca prejemale za krščansko družinsko življenje, če bosta kajpada z njimi sodelovala.

To je torej z a k r a m e n t a l n a milost: posvečujoča milost sama, toda od delilca milosti naravnana na posebni namen, zaradi katerega je bil ta ali oni zakrament postavljen. Ta namen prejemnik zakramenta doseže s pomočjo dejanskih milosti, ki mu jih Bog zaradi posvetitve po zakramentu deli.

Tudi laž, o kateri pravijo, da nič ne škodi, neprestano prinaša škodo. Morda ne naravnost, včasih se zdi, da je na videz celo koristna — končno vendarle škoduje in sicer ne malo. Škoduje namreč s tem, da vedno pomaga ubijati čut za resnico. Saj so prav za prav večidel samo vsakdanje male laži, ki »nikomur ne škodijo«, tako zelo ubile čut za resnico, da se danes tudi važna in življenjsko neobhodno potrebna resnica nič več ne spoštuje, pač pa z nogami tepta, pa naj bo s tem še toliko dobrih imen, celo življenj uničenih.

Zato je vzgoja k dosledni in brezpogojni resnicoljubnosti neobhodno potrebna in neizogibna.

Kal tega madeža naj se zaduši in zatre že v otroku! Dopove naj se mu pravočasno, da spričuje lažnivi človek nizkotno lokavost, zvičajnost, gotovo pa poniževalno strahopetnost. Nasproti je pa znamenje junaškega značaja, če ne iščemo rešitve iz zažate ali zadrege ali težave v laži. Odkritosrčnost je čednost, ki daje vsakomur najlepše spričevalo o notranji poštenosti in značajnosti.

Starši in vzgojitelji, ki so modri in previdni, se bodo ogibali in varovali vsega, kar bi utegnilo otroka zapeljati v skušnjava za laž. Če so se pa prepričali, da je bil otrok neiskren, da si je pomagal z lažjo, mu bodo najprej ljubeznivo in brez ropotanja pojasnili, kako grd in ostuden madež je neodkritosrčnost, laž, posebno še laž, ki ima značaj obrekljivosti. Dobro bi učinkovalo, če se pove, kako sodi sv. pismo o lažnikih, ki jih prienači satanu, saj je »satan oče laži«, torej tudi lažnikov. Svarilni zgled iz apostolske dobe o Ananiju in Safiri, ki ju je za laž zadela smrtna kazen božja, ne bo ostal brez učinkovitega vpliva. Če se lažnivost kljub očetovskemu naku in rahlemu svarilu hoče le ugnezditi in se primer laži ponovi, je treba ostreje nastopiti. Prva občutnejša kazen bodi, da starši otroku ne verjamejo več in se na njegove izjave in izpovedi več ne zanesejo, pa tudi pokažejo, zakaj to store. Ko se prepričajo, da je prišlo spoznanje in poboljšanje, bodo s pohvalo priznali, da je zdaj vse poravnano.

Seveda pa je glavno, da starši sami nikdar ne lažejo, zlasti ne vpričo otroka. Starši z eno samo lažjo podero, kar zgrade s sto spodbudnimi besedami proti laži.

točno odmerjenih urah, drugače pa so proste.

Tretjič: vem, da se gospodinje danes iz večine hudujejo na svoje pomočnice, da ne znajo kuhati, da ne znajo pospravljati, da so preveč ošabne in samostojne itd. itd.

Četrtič: vem, da v posredovalnicah čakajo ne najboljše, ali pa da bom pravičen, le dekleta, ki si ne znajo pomagati, ali pa so res komodne, večkrat tudi bolehnne, često izrazito lene.

* * *

Ljudje valimo krivdo le preradi na tuja ramena. Sami tako težko priznamo krivdo, ali napako, ali celo pomanjkljivost. Tako se dogaja, da se namesto medsebojnega razumevanja le prerada vgnezdi medsebojna napetost. Le ta sloni na krivi in prenagljeni sodbi in za te stvari moramo iskati zdravila.

Za prvič: ali ni resnica, da velja še vedno stari izrek — »zvestoba za zvestobo?« Svojčas so gospodinje na deželi ali v mestu imele več smisla za skupnost družinskega življenja. Pomočnica je bila član družine — zlasti na deželi. V mestu je razlika bila bolj poudarjena, vendar oslajena in omiljena po stališču zaupanja, ki ga je bila pomočnica deležna. Če zahtevamo zvestobo, moramo biti sami zvesti. Če pričakujemo dobroto, sami jo prej imejmo. Zahtevamo točnost, ne pozabimo, da je zgled nalezljiv. Zahtevamo obzirnost, pa znamo biti neverjetno grobi. Iz zlasti ženske, ki so čustvu še bolj podvržene nego moške, se včasih hudo spozabijo. Ne trdim, da iz hudobije, bolj iz svoje notranje neurejenosti.

Ali hočete nekaj »cvetk« iz tega vrta? Sam sem slišal, zato lahko povem brez ovinkov. »Trampe, kmet nerodni, avša, neroda, prismoda, hudič babji«, da hujskih in bolj umazanih ne navajam.

Ljubezen dela zlate moste od srca do srca, potrpežljivost gradi srebrne. In za dobro ravnanje, kako smo za to vsi občutljivi. In prav v tem je korenina nestanovitnosti. Vsi imamo dneve, ko smo razpoloženi za delo in vse nam gre hitro od rok, in spet dneve, ki nimajo konca. Samozatajevanje navzgor in navzdol! Čim večja je izobrazba, čim več je bilo vzgoje, tem več plemenite zadržanosti od nas svet pričakuje.

Drugič — človek ljubi svobodo. Tak je rojen. So različni ljudje. Eni se z lahkoto podvržejo, drugi zopet zelo težko. Eno pa želi vsakdo, da ima kotichek, kjer je lahko nemoteno sam zase. In sedaj poglejmo v sobice naših služkinj. Poznam čedne in lične sobice, naši mladi arhitekti povsod mislijo na to in se tudi bore za

te sobice, kjer je mali svet naših pomočnic. Poznam pa tudi luknje, brez oken, brez peči, podstrešne kamre, kjer je pozimi strupen mraz, poleti ni moči spati zaradi razbeljene opeke. Za 'punco' bo že dobro... Potem se pa čudijo, da ne ostane, da so punce zanič itd... Rada bi zase kaj šivala, brala, napisala pismo in ga nima kje. Rada bi se izjokala, pa mora čakati do polnoči in čez, da si kje v predsobi postelje, ker prej so imeli goste ali pa kaj drugega. Koliko zagrenjenih, zašlih mladih živiljenj je ob takih prilikah pričelo pot navzdol.

Tretjič. Razumljivo je, da ima vsaka gospodinja svoj način: kuhanja, pranja, pospravljanja in tisoč malih družinskih izročil. In če ni vse po njenem... deklé je kriva. Pa je tudi za njo težko priučiti se in vedno znova sebe prilagoditi. Več plemenite potrpežljivosti, uvidevnosti in mirnega nastopa — pa bi se toliko gorja prihranilo na obe strani.

Pomislimo, da je vsakdo rad 'doma'. In da tudi gospodinjska pomočnica tako zelo želi imeti košček, kjer je lahko vsaj malo 'doma'. In to je treba ustvariti in ji dati. In malo več zaupanja — in temu primerne vzgoje. Vsaka gospodinja vtisne pečat svoji pomočnici in nosi odgovornost za njeno nadaljnjo pot. Pa je postranskega pomena, če to prizna ali ne.

Četrtyč: naše posredovalnice — res je križ s tem. So nekatere resne, druge zopet take, da se človek zgrozi. Zato ne smemo metati vse v en koš. Tudi take so vmes, ki plaho čakajo in upajo in imajo še lepe sanje o bodočnosti. In so vmes take, ki imajo ustnice že vse trpke od razočaranja, njih smeh je rezek in beseda pikra. Pa niso vsega same krive.

...

Takole sklepam. Gospodinjska pomočnica mora čutiti, da je v družini tudi člen, ki je upoštevanja vreden. Tisoč vaših velikih in malih tajnosti ve, vidi, opazuje. V spalnici, kopalnici, družinski sobi, kuhinji — vsepovsod. In to je stvar zaupanja. Diskretnost — tenkočutna udržanost — je znak velike izobrazbe in resnične oblike. Nihče pa ne da, česar sam nima. Ne bilo bi nápak, če bi mislili za tedaj, ko se razmere uredi, tudi na tako šolo, ki bi brez dvoma bila velike važnosti. Zaenkrat pa je glavno: glej za oči, glej v srce, pomisli, kaj bi želela svojemu otroku, če bi bil v službi — pa bo medsebojni odnos vedno lepši.

Stiska uči moliti. V nedeljo po prazniku presv. Srca Jezusovega je ljubljanski škof po naročilu in v imenu svetega očeta Pija XII. slovesno blagoslovil novi kip svetega Jožefa v ljubljanski jezuitski cerkvi. Tudi za to priložnost, ki je privabila številne množice vernikov v prostorno svetišče sv. Jožefa, je izbral prevzvišeni nadpastir primerno snov za svoj cerkveni govor: razvijal je misli o trpljenju prvih kristjanov in njih zaupanju v zmagó kraljestva Kristusovega. Tudi naše zaupanje v trpljenju sedanjih dni bo kronano z zmagó, saj tudi nam velja zagotovilo Kristusovo: »Ne bojte se, maloverni, kajti jaz sem svet premagal!« — Po svetem obhajilu so Ljubljančani ves dan častili presveto Eucharistijo in opravljali zadostilne molitve. Celodnevna pobožnost je imela lep zaključek v jedrnatih in času primernih pridigi g. priorja Valerijana Učaka, na kar se je razvila mogočna eharistična procesija, v katero se je razvrstilo nad 2000 vernikov, med njimi mnogo inteligentov, mož in fantov.

Ljubljanska škotija. Za 13 vasi (krajev) bivše šentvidske župnije, ki so v ljubljanski pokrajini, je sedaj ustanovljena posebna župnija. Kot župnijska cerkev je izbrana božjepotna cerkev sv. Roka v Dravljah. Župnika ima skoraj 4000 prebivalcev z župnijskim uradom Zgornja Šiška. — V stolni kapitelj ljubljanski sta sprejeta kot nova člana: g. Ivan Gogala, ki mu je kot sorodniku ustanovitelja Schiffererja pripadel kanonikat prelata Sušnika. Hkrati je bil imenovan za stolnega kanonika uršulinski spirital g. Fr. Koretič. Obadva delavna, zdrava in goreča gospoda bosta na svojem častnem mestu s svežo voljo prevzemala odkazane jima funkcije in bosta v krepko pomoč pri dušnopastirskih opravilih v stolni župniji. — Za župnijskega upravitelja pri Sv. Joštu n. V. je imenovan Jožef Cvelbar, na Turjaku pa Anton Stano-

nik. — Ivan Kopač, bivši kaplan v Poljanah n. Šk. L. je sprejet v mis. družbo sv. Vincencija v Ljubljani. — Za konz. svetnika je imenovan ljubljanski gimnazijski katehet, profesor dr. J. Kotnik.

O vsem poučen. — Sveti oče Pij XII. je 2. junija t. l., ko je praznoval svoj rojstni dan, sprejel kardinalski zbor v posebno avdienco. Po izrečenih voščilih kard. dekana je imel poglavar sv. Cerkve pomenljiv govor, ki je njega vsebina — kakor običajno — namenjena celemu svetu. Poudaril je, kako ga veseli vdanost kardinalov, škofov in vseh katoličanov, ki ne velja toliko njegovi osebi, marveč izvira iz tega, ker vidijo v osebi papeževi namestnika Kristusovega. Kako se more razložiti — vprašuje sveti oče —, da milijoni in milijoni zapupno gledajo na sv. Cerkev, četudi je v mnogih deželah danes tako, da pomeni »Sentire cum Ecclesia« (iti in čutiti s Cerkvijo) toliko, kot »Pati cum Christo« (trpeti s Kristusom)! Kdo vzpodbuja te duše k ljubezni do sv. Cerkve, ki imajo zanjo moderni Herodi in Pilati pripravljene sramotilne plašče in trnjeve krone! — V njej (v sveti Cerkvi) vidijo nevesto Kristusovo, polno materinskega trpljenja; v Cerkvi Jezusovi občudujejo zglede junaških duš, ki velikodušno in pogumno sodelujejo z milostjo božjo in jih lahko prienačimo svetniškim vzorom bivših stoletij. — Sveti oče Pij XII. se zaveda velike odgovornosti, ki leži na njegovih ramah in trdno zaupa na sijajno zmagoslavje katoliške Cerkve.

Naglo se vrste. Kardinalski zbor je zgubil sredi maja odličnega člana, pariškega nadškofa Baudrillarta. Zadnji dve leti je bil deležen razburljivih dogodkov, ki tudi vsakemu življenju njegovih škofljanov niso bili v prid. Število članov v zboru kardinalov se je z njegovo smrtjo skrčilo na 50. Nova imenovanja so pa odložena, dokler se vojna vihra ne poleže.

V SPODBUDO IZ PROŠLIH LET

Bogoljub, ki bo prihodnje leto stopil v 40. leto svoje moške dobe, je veljal takoj od začetka predvsem kot glasilo Marijinih družb. Kot tak se je predstavil javnosti že v svojem I. letniku (1903, stran 2), kot takega so ga proglasili voditelji Marijinih družb že leta 1904 (na

drugem sestanku dne 20. aprila), kot takega ga razodevajo nešteti članki v prilog Marijinih družb zlasti izpod peresa glavnega škofijskega voditelja g. prelata Janeza Kalana, ki je vodil družbe in urejal Bogoljuba tja do leta 1925. Kot glasilo Marijinih družb pa nam odseva Bogoljub tudi iz tisočev dopisov, ki so jih družbeniki sami pošiljali Bogoljubu zlasti v prvih letih njegovega obstoja. In prav v teh dopisih, dasi so si v glavnem vsi podobni, zasledimo tako lepe podatke, ki nam pričajo o osebnih svetosti in apostolski gorečnosti tako posameznih udov kot celih družb. Naj navedemo nekaj teh podatkov iz nekaterih dopisov v spodbudo tudi nam, ki se danes zbiramo pod Marijino zastavo in okrog Bogoljuba!

1. Fant neustrašen kongreganist:

»Ko sem šel k vojaškemu naboru, sem vprašal mater: 'Kaj pa, ali pri naboru Marijino svetinjico (to je ono malo od Marijine družbe) dol vzamem?' In mati mi je odgovorila: 'Ne! Marije se ne smeš nikjer sramovati, če hočeš, da se tudi ona ne bo tebe.' In jaz sem sklenil ubogati. Ko sem bil torej v naborni sobi in sem se slekel, sem imel okrog vratu svetinjico Marijine druž-

be. Takoj jo zagleda eden izmed uslužbencev in me vpraša: 'Kaj imaš pa to?' Jaz seveda nisem bil pripravljen na to vprašanje, se nekoliko prestrašim in vprašam: 'Ali ne smem imeti?' On mi odgovori: 'Smeš.' Pa zopet me čez kratek čas vpraša drugi: 'Kaj imaš pa to? Kje si dobil to? Ali je morda to kakšna bratovščina?' Jaz: 'Da! Od «družbe». Ali pa je ne smem imeti?' Tudi ta odgovori, da smem. Nato stopim pred naborno komisijo, pa zopet me vpraša eden: 'Kaj imaš pa to?' kažoč na svetinjico. Jaz pravim: 'To je svetinjica od Marijine družbe.' Zopet vpraša: 'Kje si pa dobil to svetinjico?' Jaz: 'Tako, ker sem bil sprejet v Marijino družbo.' In nato je okr. glavar radovednim gospodom razložil, kakšna družba je to. In vsi so ga pazljivo poslušali. (Bogoljub 1905, str. 90.)

2. Vnema družbenic za duhovne vaje:

Leta 1906. so imele dekleta Marijine družbe v Vodichah zaradi druge glavne družbene zavetnice sv. Notburge duhovne vaje ob času žetve, torej zanje ob zelo neugodnem času. A glej! dopis poroča med drugim: »... Dekleta so pokazale veliko gorečnost. Ker se je že nekoliko žetev začela, so nekatere rajši ponoči žele ali zjutraj takoj zgodaj vstale, da niso pri delu nič zamudile, pa vendar mogle v cerkev. Tudi so nekatere s seboj obleko na polje vzele, da so se kar tam preoblekle za cerkev.« (Bogoljub 1906, str. 253.)

3. Marijina družba in redovni poklici.

Dopis iz Šmihela pri Novem mestu sporoča leta 1905., da je v dveh letih, odkar obstoji družba, že devet članic šlo k usmiljenim sestram. (Bogoljub 1905, str. 62.) Izmed približno 2000 članic dekliške Marijine družbe v Škofji Loki, prve na bivšem Kranjskem, je v 50 letih obstoja (1859 do 1909) stopilo do 70 družbenic v samostan, kjer delujejo kot uršulinke ali šolske sestre, ali pa izvršujejo samaritansko delo kot usmiljene sestre ali Elizabetinke po raznih krajih dežele. (Bogoljub 1909, str. 222.)

4. Gorečnost deklet za lepoto hiše božje in poznanje katekizma.

Leta 1908. poroča dopisnik iz Šmarjete na Dolenjskem: »Pohvaliti moram naše družbenice tudi zato, ker so prav te pri popravljanju farne cerkve res pridne, nekatere sploh kar preveč, medtem ko druge, ki niso v družbi, še zraven ne pridejo drugače kot gledat. Nedeljo za nedeljo Marijine hčere nosijo vodo v jamo, ki smo jo nalašč za to naredili, nakladajo voznikom opeko, apno in premetavajo pesek itd., tako da bi brez njih bili skorajda v zadregi.« (Bogoljub 1908,

Spominsko darilo. Nedavno je umrl, kakor smo že sporočili, kardinal Lauri, ki se je pred leti udeležil kot zastopnik papežev Euharističnega kongresa v Dublinu na Irskem. Od tamkajšnje vlade je bil prejel lepo spominsko darilo: zlat, bogato okrašen kelih. To dragocenost je sedaj pokojni kardinal v oporoki prepustil svetemu očetu Piju XII.

Narodno svetišče. Zagrebški nadškof dr. A. Stepinac je v posebni okrožnici kot predsednik škofovskih konferenc priporočil vsem hrvatskim škofom, naj pripomorejo, da bi se verniki oprileli božjepotne cerkve v Mariji Bistrici kot svoje narodne cerkve. Živimo v usodnem času in pretežkih okoliščinah, ki tlačijo ves svet. Zato pa — pravi hrvatski metropolit — hitimo po pomoč k božjemu Odrešeniku in njegovi Materi. — Mi Slovenci že imamo svoje narodno božjepotno svetišče. Ljuba Mati božja naj nam nakloni čim prej priložnost, da se bomo mogli strniti v skupni zahvali na temu, od Nje izbranemu svetemu kraju!

Škofijski sedež v Mostarju zopet zaseden. Sv. stolica je imenovala za škofa v Mostarju kapiteljskega vikarja dr. Petra Čule. Konzultor, dr. bogoslovja, Peter Čule se je rodil 18. febr. 1898 v Kruševem; za mašnika je bil posvečen 26. junija 1920.

Duhovno pastirstvo med hrvatskimi delavci in delavkami, ki so zaposleni v Nemčiji deloma v industrijskih podjetjih, deloma pri obdelovanju polja, je poverjeno hrvatskim frančiškanom. Potrebno je bilo, da se je za to poskrbelo, saj se nahaja v Nemčiji 90.000 hrvatskih državljanov.

Med ujetniki iz Francije, ki jih je v Nemčiji en milijon 200 tisoč, je tudi 4000 duhovnikov, ki so bili poklicani v vojno službo. Iz domovine so prejeli 800 portatilov (prenosnih oltarjev) in drugih potrebin za sv. mašo, da morejo izvrševati službo božjo in dušno pastirstvo med svojimi rojaki

Misijonstvo katoliške Cerkve tudi trpi. En primer: Z Malih Sundskih otokov (vzhodno od Jave) je bilo odstranjenih 19 katoliških misijonarjev že sredi marca, in sicer 15 duhovnikov in 4 bratje. Parnik jih je imel odpeljati v Indijo. Med potjo se je ladja potopila. Rešen je bil samo en misijonar.

Pogum velja. Katoliški misijoni na daljnem Vzhodu, kakor tudi v Afriki in drugod so po vojskinih dogodkih močno prizadeti, ovirani, deloma ustavljeni. Vendar pa — sodeč po pičnih poročilih, ki morejo prodrati v naše kraje — skušajo misijonarji, če le morejo, vztrajati na svojih postojankah. V pomoč so tudi vojakom, ranjencem, pribežnikom. Salezijanski misijonarji v Hong-Kongu poročajo, da so rešeni, zdravi in da nadaljujejo svoje delo v zavodih, ki so le malo poškodovani. — Misijonarji iz vikariata Shin Chow in Junnan so internirani v semenišču; z njimi ravna dovolj obzirno. — Apostolski vikar v Dorni (Cirenajka) msgr. Lucato poroča, da so ostali vsi salezijanski misijonarji na svojih postojankah. Zatekajo se k njim za duhovno pomoč italijanski, angleški, indijanski, poljski in drugi katoličani z domačini vred.

Tudi Kitajska hoče stopiti s posebno pogodbo v ožje stike s sv. Cerkvijo in napraviti enake dogovore s sveto stolico v Rimu kako nedavno Japonska. Čungkingška vlada, ki jo zastopa vojskovodja, predsednik Čangajšek, ki je kristjan, želi, da bi mogla čimprej roslati svojega zastopnika v Rim. — Nnanje države imajo sedaj pri Vatikanu že 23 zastopnikov in 13 poslanikov.

Birma — misijonska dežela. Indijska pokrajina, ki so jo zasedli Japonci, ima okrog 15 milijonov prebivalcev, ki so po večini budisti. V vsej deželi je okrog 140 tisoč katoličanov. Katoliška Cerkve ima 6 apostolskih prefektov, in sicer v mestih Akiab, Banco, Kengtung, Mandalai, Tungo in v Srednji Birmi. Katoliški misijonarji vzdržujejo 300 osnovnih, 72 srednjih in 30 strokovnih šol. Med duhovniki v birmanski deželi je 77 domačinov in 136 inozemcev.

V dvajseto leto... Malo je vseučilišč, ki zaslužio in imajo častni pridevek »katoliške« visoke šole. V bližnjem Milanu se ponasajo z univerzo, ki ima ta naslov in je posvečena presv. Srcu Jezusovemu. Letos praznuje že 20 letnico. V tem času je napravilo diplomske, oziroma doktorske preskušnje na tem zavodu 3629 visokošolcev. Za 20 letni jubilej je poslal papež Pij XII. rektorju priznalno in pohvalno pismo ter blagoslov, da bi ta odlična visoka šola tudi zanaprej donasala obilne koristi katoliški Cerkvi in človeški družbi.

str. 162.) — Podobno pohvalo sporoča istega leta dopis iz Št. Jurja ob Taboru, kjer pravi med drugim: Po velikonočnem spraševanju so gospod duhovni voditelj rekli: »Marijini otroci znajo dobro krščanski nauk.« Smo se ga pa res tudi učile že zaradi tega, ker je Bogoljub rekel, da Marijini otroci morajo biti prav dobro podkovani v katekizmu. (Bogoljub 1908, str. 139.)

Ali niso taki in podobni zgledi, ki jih ni malo po raznih letnikih Bogoljuba, prelep dokaz, da so Marijine družbe v naši škofiji v resnici mnogo dobrega storile? Naj bi te zglede posnemali tudi sedanji člani in članice Marijinih družb, da bodo mogli tudi zanamci čez 40 let kaj podobnega brati, občudovati in posnemati. Eden glavnih namenov je in ostane, četudi se časovne razmere spreminjajo — apostolsko delo za čast božjo in zveličanje duš.

Marija fatimska

Za 25 letnico.

Fátima je v kratki dobi zaslovela po vsem svetu prav kakor Marijin Lurd. Oči katoličanov vsega sveta se obračajo proti temu gorskemu kraju na Portugalskem. Fátima je majhna župnija v škofiji Leira.

Tu se je pred 25 leti prikazala bl. Devica Marija, ko je bila končana prva svetovna vojna. Zanimivo je, da se je to zgodilo prvokrat prav 13. maja 1917, ko je papež Benedikt XV. posvetil msgr. Evgenija Pacellija, sedanjega papeža Pija XII., za škofa.

O prikazni piše neki list tole:

Opoldansko sonce toplo greje. Tri pastirice iz Aljustrela (malega trga v Fátimi) so gnale past svoje črede v grabo, tri kilometre od Fátime. Imena pastiric so: Lucija in njeni sestrični Hiacinta in Frančiška Mario. Domolile so pravkar rožni venec, kakor so imele navado, ko jih je objela nenavadna svetloba. Na nekoliko vzpeti skalini se je prikazala prelepa, belo oblečena Gospa. V zlato vezen plašč jo je pokrival od glave do nog. V rokah je držala dolg molek bele barve. Zdelo se je, da ji je komaj 18 let. V obrazu, polnem miline, je vendarle odsevala neka otožnost. Otroci so se prestrašeni vrgli na kolena.

Lucija si je upala vprašati: »Od kod si prišla?« — »Iz nebes,« je bil odgovor. Nato je priporočila, naj opravljajo še naprej pobožnost rožnega venca in naj darujejo molitve in trpljenje za rešitev sveta, pa da naj prihajajo vsakega 13. v mesecu do oktobra tu sem. »Če ljudje ne bodo sprejeli pokore« — je nadaljevala Gospa — »ne bo boljših časov. Razvila se bo nova, veliko strašnejša vojska, ki jo bodo naznanile svetlobne prikazni. (To se je po izročilu zgodilo v nekaterih krajih.)

Da bi dokazala potrebo molitve in žrtev za rešitev duš, je odkrila nebeška Gospa trem deklicam grozotno videnje pekla.

Lucija, ki je danes redovnica (S. Marija Addolorata) in ji je 35 let, pravi, da jo še zdaj preveva strah, ko se spomni tega groznega pogleda. Poslušna naročilu svojega škofa je v zvezku 80 strani napisala točno poročilo o vseh teh dogodkih. Ti zapiski so vzbudili po vsem svetu velikkansko pozornost.

Kdo more popisati, koliko vernikov je v teh 25 letih že obiskalo svete prostore v Fátimi! Takoj zadnji dan prikazni jih je bilo že 70.000. Vsako leto obišče sedanjo božjo pot do pol milijona romarjev.

Portugalska je bila res čudovito obvarovana ves ta čas in uživa še danes mir, v tem ko vse druge dežele pretresa vojna grozota. Spokorne molitve in žrtve so pripomogle do srečnega miru.

Č.

Slovenska naselbina v Rimu se je zbrala na praznik papeževe 25-letnice, odkar je bil posvečen za škofa, v cerkvi slovenskih šolskih sester, kjer je opravil novomašnik p. Anton Koren, D. J. Prvikrat sveto mašo. G. novomašnik je doma iz Soštanja. Pridižoval mu je p. Zore D. J. Vsi številni navzoči so dali duška svojemu veselju, da so kar poprijeli in glasno peli edinstveno pesem: »Novomašnik bod' pozdravljen«, ki jo je intoniral zbor šolskih sester.

Zlata maša. Preč. gosp. Mihael Klanačnik, duhovnik Misijonske družbe sv. Vincencija Pav., je obhajal zlato mašo dne 19. julija, na praznik svojega duhovnega očeta sv. Vincencija, v cerkvi Srca Jez. v Ljubljani. Rojen je bil 21. avg. 1864 v Zrečah pri Konjicah na Stajerskem. V mašnika ga je posvetil v Gradcu dne 22. julija 1892 škof Zwerger. Po svoji novi maši je gospod Miha prav goreče misijonaril po vseh slovenskih deželah in celo po severni Koroški, saj je opravil v svojem misijonskem delu preko štiristo misijonov, da raznih stanovskih duhovnih vaj niti ne omenjamo. Bil je nastavljen dolgo vrsto let v ljubljanski misijonski hiši in potem pri Sv. Jožefu nad Celjem, kjer je bil tudi več let predstojnik. Od leta 1920 je bil na mirenškem Gradu, odkoder je odšel leta 1935. in bil nastavljen zopet v Celju do velike noči 1941, ko je odšel v samostan kapucinov in nato v samostan v Rajhenburg; od tam je prišel preko Hrvaške v Ljubljano. Kolikim dušam je prinesel v teku svojih 50 mašniških in misijonskih let mir in tolažbo! Hvaležne so mu in prosijo Boga, naj ga ohrani še prav mnogo let.

Mučeniška kri. Sredi junija so ubili komunisti v St. Rupertu na Dolenjskem ondotnega g. župnika Fr. Nahtigala in prav tako kaplana g. Fr. Cvara. Potem so ubili v Prečni župnika g. J. Komljanca, v Hinjah pa kaplana g. H. Novaka. Vsi štirje duhovniki so bili vzorni dušni pastirji, ki so bili polni resnice božje in goreče oznanjali zapovedi božje, ki jih moramo spolnjevati tudi takrat, kadar Bog za to od nas zahteva žrtev. Svoje vernike so ljubili s pravo in nesebično božjo ljubeznijo in so dali

slednjič življenje za svoje ovce. Toliko kot oni ni nihče žrtvoval, da se naše ljudstvo reši strašnih zablod, v katere je žal v precejšnjem delu zašlo — saj so dali svoje življenje za to. Prepričani smo, da bo njihova mučeniška smrt mnogim odprla oči ter jih zopet obrnila na pot resnice in zapovedi božjih. Naša dolžnost pa je, da v tem oziru z njimi sodelujemo z neprestano molitvijo in pokoro.

Svetniške duše. Sredi noči pred 13. junijem 1942 so oboroženi komunisti ubili gostilničarja in mesarja Antona Mravljeta in dva njegova sinova: akademika Franceta in učiteljsčnika Vinka na Brezovici pri Ljubljani. — Kako vzorno so bili odgojevani otroci v tej družini, se razvidi iz dnevnika, kamor je zadnje dni pred smrtjo zapisal rajni Vinko tudi tole: »Zdi se mi, kakor da bi slutil smrt. Veselim se. Naj pride! Padem kot žrtev. O Jezus, sprejmi to žrtev od mene, ki sem te tolikokrat žalil, pozabljal nate in se vdajal svetu. Toliko si storil zame, tako si me ljubil, da si zame pretrpel ves križev pot. Sprejmi to žrtev, mojo smrt, kot majhno zadostilo. Nisem vreden, o Jezus, tvojega usmiljenja; toda neomajno verujem v tvojo obljubo: »Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, jaz vas bom poživil!« Prihajam k tebi ves truden in obtežen. Poživi me! Prosim pa ne samo zase, temveč tudi za vso družino našo. Povrni staršem vse ogromno delo in žrtve. Z menoj so imeli največ skrbi, vem. Pa sem bil velikokrat še nehalen. Dobri starši! Odpustite mi! Hvala vam za ves trud! Druga vama ne morem dati. Ne bodite žalostni, temveč veselite se z menoj in skupno zdihnimo: Svet, svet, svet si Gospod Bog...! — Dalje pristavlja: »Največjo zahvalo pa dolgujem Mladcem, dijaški katol. akciji. Najlepše in najsrečnejše ure sem preživel z Mladci. Delali smo z veseljem, saj smo imeli jasni cilj pred seboj: Razkristjanjeno Slovenijo zopet pripeljati h Kristusu.« — Nato se še s spoštovanjem spominja svojega voditelja pok. prof. E. Tomca in daje pogum svojim tovarišem, ki je z njimi užil toliko neskaljenega in poštenega veselja. Ko se od vseh poslov, pravi: »Če prejel ne, se bomo čez kakega pol stoletja zopet videli. Glejte, da bomo tudi tam vsi skupaj. Naj nikogar ne manjka!«

Baragova zveza in Baragova devetdnevnica. Ustanovilo se je

Paul Keller — Janez Pucelj

Mimo oken je pritavala siva prikazen — hripa. Je hušnila malce naprej, se vrnila. Ostudna prikazen s strupenimi očmi in morilnimi prsti. Več kot dve sto petdesetim mladim ženskam je danes tu v mestu zavila vrat, da ne štejemo moških in otrok in starih ljudi. Pljučna kuga, pravijo ljudje. Zakaj gre naglo. Zdrav in mrtev v tridesetih urah. Bolnik umrje. Zdravnik, ki ga je zdravil, umrje čez dvajset ur. Mladi duhovnik, ki je prinesel temu zdravniku zadnjo versko tolažbo, umrje čez noč. Pljučna kuga — pravijo ljudje. Mrlič počne. Toda nihče ne sme tega reči. Ljudstvo se ne sme vznemirjati. Časniki ne smejo pisati ničesar. So pod najstrožjo cenzuro. —

Gori v dvorani se iskri šampanjec. Mlademu Streloku voščijo dvojno srečo, da se je zaročil in da se je rešil strelskega jarka. Vrata in okna so vsa zaprta; zakaj vreme je mrzlo.

Pa siva prikazen se prerije v hišo na perutih čisto rahle sapice, ki zapiha skozi rego v vratih. Napade služkinjo, ki prihaja s krožniki iz kuhinje, staro komaj osemnajst let; ve: ta deklica bo jutri večer mrtva.

Prikazen se plazi gori po stopnicah. Stari Jožef prihaja pravkar dol. Prikazen se mu zareži, vendar gre mimo.

Ta je prestar. To bi ne bila nikaka norčija. —

* * *

Nevesta je sijala od slovesne ubranosti. Ni bilo samo iskreno nagnjenje do ženina, ki jo je osrečevalo, bilo je tudi krasotno darilo, ki ga je popoldne podaril hčeri oče iz zapuščine materine, da bi jo poplašal za njeno radovoljnost. Trije prstani! Briljant, smaragd, rubin!

Blažena je bila deklica zaradi tako krasotnega darila. Ne da bi kaj pomislila, da se bo pregizdavo nalepotčila, si je bila Margita nataknila vse tri prstane. Bili so ji prav; ima prav tako vitke prstke kakor mati. V slavnostni sobani je imel stari Strelok, ponosen na zvezo s slovečo hišo Enzenbergovo, govor. Ko je govoril o milosti cesarjevi, o zvezi obeh visoko čislanih imen, ki vzbuja pozornost v najširših krogih, o srečnem koncu vojske in srečni bodočnosti, tedaj je stala za nevestinim stolom siva prikazen. Sklonila se je čez njo. Zarežala se je.

Dahnila je čisto rahlo iz strahotnih, grdih ust čez plavaloso teme.

Zginila je.

To je bilo zvečer ob desetih.

Drugi dan, zvečer ob enajstih, je bila nevesta mrtva.

To je starega le vrglo ob tla. Iz sobe, kjer mu je umrla hči, so ga morali odnesti nezavestnega. — — Dva dni pozneje si je upal reči stari Jožef:

»Milostljivi gospod — ti trije prstani — so ležali tam gori kar tako — vsakovrstni tuji ljudje prihajajo v hišo...«

Komerčijski svetnik se zastrmi s postelje v prstane, jih iztrga služabniku in zažene po sobi in zakreha.

Nato zažrgra:

»Brez otrok! Brez otrok!«

Stari služabnik stoji in jok ga stresa.

Strahovite minute potekajo. Nato:

»Poišči listnico — listnico, ki jo imam vsak dan...!«

Služabnik prinese listnico. Iz posebnega predala potegne komercialski svetnik majhen pisemski ovoj. V njem sta dva listka. Na večjem je napisano:

»Moji trije umorjeni, nerojeni otroci so bili pri meni. Krstila sem jih s svojimi skesanimi solzami. Najstarejši je star trinajst let, ime mu je Hubert; drugi je star dvanajst let, ime mu je Adalbert; deklica je stara deset let, ime ji je Marija.«

Dolgo vise bolniku oči na teh vrstah, ustnice mu mrmrajo:

»Hubert trinajst — Adalbert dvanajst — Marija deset —«

Obupani mož spet bere... bere še enkrat... se uči imena in starost svojih otrok na pamet.

Slednjič potisne počasi listek nazaj v ovoj, si položi listnico pod zglavje. Nato reče služabniku:

»Jožef, mali modri omot si videl. Če umrjem, ga vzemi in ga sežgi, ne da bi ga prebral! Prisezi mi to!«

»Prisegam!« reče služabnik.

»In zdaj, Jožef, te tri prstane — spravi jih iz hiše — naredi s njimi, kar hočeš — održi jih zase — vrzi jih v vodo — samo spravi jih iz hiše. So prokletstvo za to hišo. Odnese jih še danes!«

Za trenutek premolkne, nato krikne:

»Prstane proč! — Takoj proč! — Ti nisem rekel? Zakaj ne slišiš?«

Služabnik išče prstane, ki leže raztreseni na tleh. Reče:

»Nesem jih proč — grem po zdravnika in strežnico —«

Služabnik ne sliši »Ne zdravnika!« — sliši ven samo še ječanje.

Pogreba se komercialski svetnik ni mogel udeležiti. Ko je videl z okna, kako se je odpeljal voz z mrličem, je spet padel v nezavest.

Pokopali niso samo hčere, pokopali so njegovo življenje in njegovo delo — — —

V časnikih so bila sporočila o zopetnem sijajnem daru, ki ga je naklonil komercialski svetnik Enzenberg Rdečemu križu. Tri izredno dragocene prstane da je podaril. Hčerka, nesrečna nevesta, jih je imela pri zaročki večer pred svojo smrtjo.

Enzenberg tega ni bral; bil je močno bolan.

društvo »Baragova zveza«, ki ima dvojen namen: 1. delati za spoznavanje in posnemanje življenja škofa-misijonarja Friderika Baraga, delati za njegovo beatifikacijo in kanonizacijo; 2. ustanoviti slovensko žensko misijonsko družbo z imenom »Baragove sestre« in jim postaviti misijonišče z imenom »Baragov dom«.

»Baragova zveza« je školiško odobrena in se pristop k nji priporoča. — Zveza je kot svoje prvo delo sprejela to, da se izvede opravljanje »Baragove devetdnevnic«. Devetdnevnic se opravlja po vrsti po dekanijah. Opravili sta jo že dekaniji žužemberska in trebanjska, zdaj jo opravlja dekanija novomeška. Za njo pridejo polagoma na vrsto druge dekanije. Na dekanijski konferenci gg. župniki določijo red, po katerem se župnije za devetdnevnicno vrste.

Župnijski uradi dobe iz pisarne »Baragove zveze« (Ljubljana, Malenškova ulica 1) vse potrebne tiskovine za devetdnevnicno; med drugim posebno knjižico z berili o Baragovih krepostih za devet dni. Knjižica naj bi se širila po župniji med družine, ki hočejo devetdnevnicno opravljati. Cena 1 liro.

Zveza skrbi tudi za to, da se opravljajo »mašne devetdnevnic«, tako da se od prve sobote vsakega meseca dalje devet dni zapored opravi sveta maša za namen Zveze, in sicer sedaj, ko je na Brezjah nemogoče, pri oltarju Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani. Prispevki v ta namen se hvaležno sprejemajo (v misijonski pisarni ali na Rakovniku).

LJUDSKA POSJOJILNICA

zadruga z neomejenim jamstvom
v lastni palači v Ljubljani, Miklo-
šičeva 6, nasproti hotela »Union«

V LJUBLJANI

sprejema hranilne vloge v vsaki višini in jih najugodnejše obrestuje, daje posojila na vknjižbo in proti poroštvo. Posojilnica je bila ustanovljena 1895. leta.

Urednik: Zabret Franc. — Izdajatelj: inž. Jože Sodja.
Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani Jože Kramarič.

Marijino kronanje